

הידברות

ערוץ שבת

www.hidabroot.org
תפוצה: 294,750 עותקים

פרשת שמיי | גיליון 648 | כ"ו באדר ב' תשפ"ד
תגובות: oneg.shabat@htv.co.il
לחפצת העלון: 073-222-1388

שאל את הרב

הג"ר אברהם יוסף שליט"א

? אכלתי ירק, ובטעות ברכתי עליו "בורא פרי העץ". כעת אני רוצה לאכול פרי. האם עליו לברך עליו בשנית?

הטועה ומברך על הירק בורא פרי העץ, לא יצא ידי חובה וחייב לחזור ולברך האדמה. הטועה ומברך על פרי העץ בורא פרי האדמה - יצא. וכשיצא ידי חובת הברכה, אם רוצה לאכול מפרי האדמה צריך לחזור ולברך עליו האדמה, כיון שדעתו היתה על פרי שברכתו העץ.

? האם מותר להרוג כינה בשבת?

אף על פי שברור לנו שהכינה פרה ורבה ככל בעלי החיים, ההלכה נשארת במקומה שמותר להרוג כינה בשבת.

תשובת המשקל

מה הקשר בין חטא העגל לקרבנו של אהרן הכהן, ואיך יכפר אדם על עבירה שכשל בה?

גמורה? זה שבא לידו דבר שעבר בו, ואפשר בידו לעשותו, ופירש ולא עשה מפני התשובה. לא מיראה ולא מכישלון כוח".

אמנם אנו מתפללים בכל בקר: "ואל תביאני לידי ניסיון ולא לידי ביוזיון", זהו משום שאנו חוששים פן ניכשל בניסיון ונתבזה, ולכן אל לו לאדם להכניס את עצמו לניסיונות כדי לתקן את חטאי העבר. אבל כאשר מגיע ניסיון לפני האדם בעל כרחו, אל ייחלש ממנו ואל ירפו ידיו, אלא יאמר: "אלחם בכל כוחי, וודאי אנצח!" שהרי הובטחנו מבורא העולם: "וְאֵתָהּ תִּמְשָׁל בּוֹ" (בראשית ד, ז). והוא כאומר: "אני הוא שבראתי אותך ואני הוא שבראתי את יצרך, והריני מבטיחך שבראתי אותך חזק יותר ממנו!", אלא שהיצר בא בקול תרועה רמה ומפיל מורך בלבו של האדם, וכך מנצחו. אבל היוצא למלחמה על יצרו מתוך ביטחון מלא: "אינני נכשל בעבירה זו ויהי מה!" - מובטח הוא שינצח.

וכבר ידועים דברי הרמח"ל ז"ל ועוד, שכיצד יידע האדם מה בעיקר בא לתקן בגלגול הזה? על ידי שיבדוק באיזה ניסיון קשה לו ביותר לעמוד, ודווקא בו יצרו בווער בקרבן, ומאיך לאיזו מצווה הוא נמשך ביותר לקיימה, ונשמתו כמה אליה. וסבית הדבר היא, לפי שעבירה שכשל בה בגלגולים קודמים ואותה בעיקר בא לתקן בגלגול הזה, היצר מאמץ את כל כוחו להפילו בה, כדי שלא יצליח להגיע לתיקונו. ואילו מצווה שהוא כל כך משתוקק לקיימה, זהו משום שנשמתו צמאה לאותה מצווה שחסרה לה מהגלגול הקודם. אשרי האדם המודע למשמעות ותכלית חייו בעולם, מתרחק מהרע ועושה טוב, ואם כשל מיד עושה תשובה ומתקן, בידועו כי "העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא. התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין" (אבות ד, ז). שבת שלום.

מורנו הגאון הגדול הרב זמיר כהן שליט"א ראש ישיבת 'אבני נזר'

עם סיום מלאכת בניית המשכן וכליו, הלביש משה רבנו את אהרן ובניו בבגדי כהונה, ציווה אותם שלא ייצאו מאהל מועד שבעה ימים, וביום השמיני הורה לאהרן בדבר ה': "קח לך עגל בן בקר לחטאת וכו' וְהִקְרַב לִפְנֵי ה'". המילה "עגל" מוזכרת תמיד בתורה בהקשר לאחד משני נושאים: א. חטא העגל. ב. קרבנו של אהרן הכהן. היא אינה מופיעה בשום מקום אחר בתורה. בנוסף, בכל עבודת הקרבנות שבתורה, אין עוד מקום שהצטוו ישראל להקריב עגל, מלבד קרבנו זה של אהרן הכהן. ומדוע? לפי ששני עגלים אלה קשורים זה בזה. וכמו שכתב רש"י בביאור הפסוק "קח לך עגל": "להודיע שמכפר לו הקדוש ברוך הוא על ידי עגל זה, על מעשה העגל שעשה".

בדברים אלה גילתה לנו התורה סוד גדול, כיצד בידינו לתקן עברה שכשלנו בה. שכאשר האדם מבקש לכפר על חטא שעשה, יקריב לפני ה' מעין אותו דבר שנכשל בו. למשל, חטא בביטול תורה? יקריב מעצמו זמן של שינה או אכילה ללימוד תורה. נכשל במעשיו בחילול ה'? יתאמץ לקדש את שם ה' בהתנהגות טובה יוצאת דופן. עבר עבירה של חילול שבת? יעמוד בניסיון של שמירת שבת גם כשיש בו הקרבה עצומה. טימא את עינו במראה אסור? יקדש עצמו על ידי זהירות מופלגת בשמירת העיניים. וכן, אישה שכשלה בלבוש שאינו צנוע תקבל על עצמה להתחזק בעצמה ולחזק את חברותיה בצניעות. וכך בכל דבר וענין, זוהי תשובת המשקל.

לפיכך, אל יתפלא האדם בראותו כי עבירה שכשל בה, חוזרת ובאה לפניו שוב ושוב, והנה הוא שוב עומד בניסיון בדבר שכל כך רצה להתרחק ממנו ולא לזכרו עוד. לפי שחפץ הקב"ה לאפשר לו לתקן את אשר קלקל, באמצעות תשובת המשקל, כאשר יעמוד באותו ניסיון באופן מושלם. וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ב ה"א): "אי זו היא תשובה

4 למה דוקא היהודים? גלעד שמואלי

5 קמחא דפסחא הרב ירון אשכנזי

6 להתחבר לטוב דיניאל בוס

8 דרך המלך מיכל אריאלי

12 מדבקות השבת מיכל אריאלי

14 בואי נדלו לנאולה הרבנית חיה שירה

הפסח הזה הם חוזרים לרחייד!

אתם מאמצים את יתומי המלחמה לחגיגת פסח בלתי נשכחת בהמשך פרטים

משפחת השבור מרת יישובת לריל הסדר

עם ישראל לא משאיר אותם לבכות. די, בפסח הזה הם חייבים לחזור לחייהם!

חצי שנה של דמעות

בשנה שעברה הם היו משפחה רגילה ושמחה. אבא יושב בליל הסדר יחד עם הילדים, אמא ניגבה דמעה של נחת, הילדים שאלו מה נשתנה. מצות, שוקולד, עוגיות של פסח. הם היו משפחה.

אבל אז הגיעו המרצחים הנתעבים, וניפצו את חלום החיים שלהם, לתמיד. באבחת קליע, במוות משונה, בזוועה שלא תימחק מהזיכרון לעולם, הם טבחו ושחטו, לא חמלו על הילדים הבוכים, לא ריחמו על האלמנה שנשארת כאן בודדה. וזהו, מאז הם בוכים. יתומי המלחמה, היתומים של כל עם ישראל.

עוד לא היה להם רגע אחד של חיוך מאז שפרצה המלחמה. רק עצב וגעגוע, וזיכרון שלא יכול להימחק לעולם.

ואנחנו? אנחנו איכשהו ממשיכים בשגרה, לומדים לחיות בצל המלחמה ומתכוננים לפסח עם בגד חדש, קניות ותכנונים היכן נהיה בליל הסדר. אבל הם לא.

הם ממשיכים לבכות. הדמעות לא עוזרות, הגעגוע רק מעמיק ופוצע את הלב. אבא שנפל, אמא שלעולם לא תחבק שוב, אחים וחברים שחיהם נגמרו מוקדם כל כך.

אז מה? האם נשאיר אותם לבכות? האם נרשה לעצמנו להתיישב לליל סדר חגיגי ומלא הווי משפחתי, כשמאות ילדים אחרים יישארו יתומים ועצובים ובלי טיפת חיוך?

לא, זה פשוט בלתי אפשרי.

אנחנו חייבים, פשוט מוכרחים למחוק להם את הדמעות. די לבכות. עוד דמעה אחת שלהם - וגם הלב שלנו מתפרק לרסיסים.

בפסח הזה הם חייבים לחזור לחייהם!

מה נשתנה? החייד!

והם באמת יחייכו.
 אוהו, איך שיחייכו.

הידברות, הלב הפועם של עם ישראל, מפתיעה במיזם מרגש וייחודי - שמוקדש כולו לאלמנות ויתומי המלחמה.

בפסח הזה, הם לא יהיו לבד. הם לא ימלאו ארבע כוסות של דמעות, הלב שלהם יחזור לפעום בקצב שמח!

כי בפסח הקרוב, הידברות הזמינה אותם לימים של חוויה, פסח שכולו אור, כדי שהם יוכלו לשמוח.

הידברות, כרגיל, לא מסתפקת בפחות ממושלם, אז קבלו את הקונספט: המלון הכי יוקרתי בירושלים, 5 כוכבים, יארח את היתומים והאלמנות לליל הסדר שלא יישכח לעולם! עם פייטנים, זמרים, מרצים ורבנים אהובים, שיספרו ביציאת מצרים עד אור הבוקר בשמחה ובתחושת חרות!

יהיו שם אינספור מתנדבים ומתנדבות מסורים, שייתנו לכל ילד את היחס האישי החם והעוטף, את ההרגשה החמימה, את מה שהלב שלהם הכי צריך עכשיו.

כל ילד ירגיש כמו בן מלכים, עם ערכת ליל סדר יוקרתית, הפעלות ומשחקים בלי סוף, ספרים ופינוקים, ממתקים וחוויות, כי בינינו, למי מגיע אם לא להם.

הלילה הזה, הם יוצאים לחירות, יחד עם הרב זמיר כהן שליט"א, עם שלל אטרקציות בימי חול המועד, מתנות ופרסים יוקרתיים, הרבה שמחה וחוויה.

רוצים אתכם חזקים!

ליל הסדר זה זמן משפחתי, והם יהיו שם, בני משפחת השכול הטרי. הם יהיו שם כדי לאחות את השברים, לקום מהאפר, לשמוח ולחגוג.

יהיו שם חיוכים של ילדים שלא חייבו מאז הטבח הנורא. יהיו שם אימהות ששוב ינגבו דמעה של נחת, אחרי חצי שנה שהלב שלהן נקרע בין הגעגוע לדאגה לילדים שלא מצליחים להתאושש.

תהיה שם אהבה גדולה סביב שולחן אחד ערוך, זכר ליציאת מצרים. תהיה שם שכינה, יהיו שם דמעות ותודה, ושמחה וחיבור.

הלב של כל עם ישראל יהיה שם איתם, בליל הסדר המיוחד ובימים שאחריו

והלב שלך? האם גם הוא יהיה שם? האם גם הלב שלך ישמח בליל הסדר, בידיעה שהיתומים השבורים מקבלים את מה שהם צריכים ומצליחים סוף סוף לחייך?

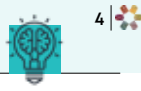
הלב היהודי הפועם שלך, הוא לא יאכזב את היתומים. הוא לא ייתן להם להישאר עצובים. די לבכי, הגיע הזמן להתרפא!

התקשרו עכשיו ואמצו יתום טרי,

תנו לו את היכולת לחזור לחיך:

073-222-1212

מראשית הבריאה, עוד הרבה לפני מעמד הר סיני או האבות הקדושים. אז למה ה' ייעד מראש דווקא את עם ישראל, מכל אומות העולם, לתפקיד של עם נבחר? הכול מתחיל עוד בעולם הנשמות. יש שני סוגים של שורשי נשמה - שורש אחד הוא של נשמות שמקורן בעולם האצילות, מתחת כיסא הכבוד, והן הנשמות הקדושות, אשר מיועדות מעת בריאת העולם לתפקיד של להיות עמו של ה', ושורש שני הוא של נשמות שמקורן בעולם הבריאה התחתון, והן מתחילת בריאתן לא נועדו להוביל את העולם אל תיקונו.

נשמתו של אדם הראשון היתה נשמה 'כוללת', המכילה את נשמותיהם של כל באי עולם, והאדם הראשון הוא זה שהיה אמור להוביל את העולם אל תיקונו, אלא שהוא חטא ועבר על דבר ה', וגרם בחטאו קלקול בנשמה הכללית, שכללה את נשמות הקדושה שהן נשמות בני ישראל, ולא היה עוד ראוי לקבל את התורה ולהביא את העולם אל התיקון.

בעקבות חטאו נשמות קדושות יצאו ממנו ונבלעו בתוך הטומאה, וכך למעשה שני סוגי הנשמות התערבבו אלו באלו. משם התחיל תהליך של בירור וזיכוך בין שני סוגי הנשמות, שנמשך עד גלות מצרים. לאחר תהליך הבירור ויציאת מצרים, בעת קבלת התורה במעמד הר סיני, הפך העם העברי להיות לאומה היהודית, עמה כרת הקב"ה ברית עולמים.

המשך בעמוד 11 <<

למה דווקא העם היהודי?

למה העם היהודי הוא העם הנבחר, ומתי היה הרגע המתאים לקבל את התפקיד?

בנוסף, אין ב"הגש"ת הצעת התורה לאומות השונות שום בחירה מצידו של ה'. אם כך, מתי בורא עולם בחר בעם היהודי להיות לו לעם סגולה? התשובה לכך נמצאת בתחילת ההיסטוריה, עם בריאת העולם. התורה מתחילה במילים 'בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים, ורש"י, מגדולי פרשני התורה, מבאר: "בשביל התורה שנקראת 'רֵאשִׁית דְּרַכּוֹ' (משלי ח', כ"ב), ובשביל ישראל שנקראו 'רֵאשִׁית תְּבוּאֹתָיו' (ירמיהו ב', ג'). כלומר, הסיבה לשמה ברא ה' את הבריאה כולה היא בשביל התורה ובשביל ישראל. זאת אומרת שעם ישראל נבחר

המדרש מגלה לנו שאומות העולם נשאלו טרם מתן תורה אם ברצונן לקבל את התורה, אך הן סירבו לקבלת הנחיות-חיים שיאלצו אותן לצאת מאזור הנוחות ולהיכנס לאזור המחויבויות. האומה הישראלית הצהירה "נעשה ונשמע", ובכך קיבלה על עצמה את התורה. אך לא זו הנקודה שבה הקב"ה בחר בנו כעם, אלא עיקר הסיבה להצעת התורה לכל האומות היא כדי שלעתיד לבוא לא יתלוננו בני אומות העולם על כך שלהם לא ניתנה תורה, ושאים היו מציעים להם, הם היו מקיימים.

זה אפשרי הרב יצחק פנגר

לקרות לנו. אנחנו כן יודעים בתוך המוח שלנו, שמתישוה אנשים חולים, אנשים נכשלים, אנשים ימותו סביבנו וגם אנחנו - אמנם רק אחרי מאה ועשרים, אבל גם אנחנו עצמנו נמות פעם. אבל זו רק ידיעה ערטילאית שכזו. בלב פנימה מתקיים משפט אחר: "לי זה לא יקרה". ד"ר קריסטיין נף, חברה במחלקה לפסיכולוגיה חינוכית באוניברסיטת אוהיו, מסבירה את רעיון הסבל במשוואה פשוטה: $כאב \times התנגדות = סבל$. ברגע שבו משהו באמת קורה, אנחנו מתנגדים כל כך, שזה שובר אותנו. האמת בגדה בציפיות שלנו, אז אנחנו ממהרים לשלוף את החץ השני: תלונות, אצבעות מאשימות, הלקאות עצמיות, או שאנו בורחים להסחת דעת כמו אוכל, חברים או דברים גרועים יותר, שלאחר מכן הופכים ממכרים. אבל כל הדברים הללו לא מספקים לנו אפילו חצי נחמה אמיתית, ולעיתים אפילו מחמירים את המצב. איך מתמודדים נכון עם כאב? בפעם הבאה בעז"ה.

הסבל שאנחנו גרמנו

אנחנו לא בוחרים את החץ הראשון, אבל את השני כן

את השלב השני - את התגובה שלנו לחץ הראשון - כן. פה מגיעה האפשרות לבחירה: הכאב הוא בלתי נמנע, אבל הסבל הוא אפשרות.

כאב x התנגדות = סבל

בחיים, אנחנו מתעלמים כליל מהרעיון שדברים לא נעימים עשויים

יש אומרים שגבר נשוי לא צריך לזכור את הטעויות שהוא עשה, כיוון שאין שום תועלת בכך ששני בני אדם יזכרו את אותם דברים...

דמיינו שאדם הולך ביער. העצים מלבליים, השמים כחולים, שמש זורחת, ולפתע - כאב חד במותן. ירו בי חץ. מה עושים?

החץ הראשון הוא הכאב, הכאב הבלתי נמנע שלצערנו בני האדם נקראים להתמודד עמו - מחלה קשה, משבר משפחתי, פיטורין או חס וחלילה להיתקע עם הזרת בפניה של השולחן. זה כאב אדיר.

השלב השני הוא הסבל שנגרם על ידינו, כשאנו מנסים לטפל בחץ בצורה לא נכונה.

אחרי שפגע בנו חץ, אנחנו עסוקים בלחשוב כמה מסכנים אנחנו, איך נפלנו לביש מזל כזה? זה לא פייר, זה פשוט לא פייר! אנחנו מאשימים את עצמנו, את העולם. זה כמו חץ שני, שאנחנו יורים בעצמנו, ובכך מעצימים את הסיפור הרבה יותר. בחיים אנחנו לא בוחרים את החץ הראשון, אבל

מתוך ספרו החדש של הרב יצחק פנגר 'זה אפשרי'. לריכשה היכנסו להידברות שופט או חייגו: 073-222-1250

רוצים לזכות ב-500 שקלים לקניות בהידברות שופט?
ענו על סקר הקוראים של ענין הידברות בכחובת <https://did.i/alon24> או בקוד ה-QR המצורף, 3-1 הקוראים ישיערו בגורל זיכ כול אחד בשובר על סך 500 שקלים

הידברות | עורכות משנה | עורך | דודו כהן | דבי רייכמן, שולי שמואלי
עריכה גרפית | שני מויאל
הפצה ולוגיסטיקה | טליה זכריה, אסתר שמיר

שבת בהרי הכרמל
בית עציץ | Resort
כל יום שבת מ-10:00 עד 14:00

סופ"ש פסטורלי במלון ניר עציץ
השוכן על הר הכרמל ומשקיף אל הים!
חדרים מרווחים | בריכה מקורה | סעודות שבת למהדרין
פרשת תזריע המישי-שבת
ג' - ה' בניסן | 11-13.4 | עם הרב יצחק פנגר והרב ירון אשכנזי
הבטיחו מקומכם: 073-222-1-270 מס' המקומות מוגבל

חדרים אחרונים!
הרב יצחק פנגר והרב ירון אשכנזי

את הרב או מורה הוראה או תלמיד חכם הממונה לכך, להיות שלוחי המוכרים על ידי כתב הרשאה והם מוכרים את החמץ בעבור כל שולחיהם. ואף שמצד הדין אנו נוקטים שמותר לאדם לסמוך על המכירה אפילו לכתחילה, ויכול להשאיר אפילו חמץ גמור בביתו אם עשה מכירת חמץ כדת וכדין, מכל מקום נוהגים שאין משאירים חמץ גמור בבית (ופלים, עוגיות, לחמים וכדומה), אלא רק ספק חמץ (כגון - קמח, שמרים יבשים, רטבים למיניהם, תבלינים) ועל זה עושים את המכירה לגוי, ורק אדם שיש לו חמץ יקר (וויסקי - שהוא חמץ גמור) או בעל מכולת וכדומה שיש בידו הרבה חמץ גמור, ויהיה לו הפסד גדול אם יבער חמץ זה, סומכים על מכירת חמץ גמור.

כמה כללים למכירת חמץ:

א. אדם שמבער את החמץ מביתו ואינו משייר שום חמץ, מצד הדין אינו צריך למכור את החמץ כלל, אך נוהגים להדר ולעשות מכירת חמץ בכל מקרה, כדי לצאת ידי חשש ופקפוק.

ב. אדם שמוכר חמץ צריך להבין שהוא מוכר את החמץ ללא שום תנאי, ובמכירה גמורה או מתנה גמורה, ולכן אם יבוא הגוי בפסח וירצה לקחת את החמץ שקנה ממנו, עליו לתת לו מיד, ואינו יכול לעכב את החמץ בידו.

ג. יש לקבץ את כל החמץ במקומות מסוימים - ארונות מטבח, או במקפאי, ולסמן את אותם מקומות שיהיה ניכר שזה חמץ ולא יבואו ליטול מהם בפסח.

ד. הרוצה למכור את חמצו של חברו בלא ידיעתו, כגון שנסע מביתו ולא יחזור עד אחר הפסח, או אדם שאיבד את הכרתו, לא עלינו, וכעת אין הסכמה שלו למכירת החמץ, או אדם רחוק מתורה ומצוות שאינו מודע לעניין מכירת חמץ, אם יודע שאותו אדם נזהר מחמץ בפסח, רק אינו זיהר במכירת חמץ, מותר להוסיף את שמו ולמכור בעבורו את החמץ.

ה. בעל סופרמרקט שמכר את חמצו לנכרי כדת וכדין, אבל המשיך למכור חמץ בפסח, אין לקנות ממנו חמץ לאחר הפסח, ואין לסמוך על המכירה שעשה, משום שכל המכירה אינה אלא למראית עין בלבד, והכל בטל ומבוטל.

ארגון הידרות מפרסם אפשרות למכירת חמץ דרך האתר, האם ניתן לעשות מכירת חמץ גם דרך האינטרנט?

מכירת חמץ דרך האינטרנט וכדומה מועילה, אף שאין חתימה על כתב הרשאה ואין קניין סודר, משום שבמילוי הפרטים אין אנו מוכרים את החמץ אלא רק ממנים את הרבנים של הארגון למכור את החמץ שלנו ובמינוי שליחות אין צריך קניין (שולחן ערוך חושן משפט סימן קפ"ב סעיף א') ולכן ניתן לעשות מכירת חמץ דרך אתר הידרות ויוצאים בזה לכתחילה. גם במכירה אצל הרב הקניין הוא רק לכתחילה, ואם לא עשה קניין, מועיל כדין מינוי שליחות.

מנהג "קמחא דפסחא" והלכות מכירת חמץ

מדוע נותנים "קמחא דפסחא" דווקא לפני פסח, ואיך בדיוק עושים את זה?

מתעוררת עלינו מידת הרחמים לזכות לפרנסה ברווח (בשם ספר הורות נתן).

כמה שיעור החיוב של מעות "קמחא דפסחא"?

צריך לתת כפי יכולתו ביד רחבה ובדרך כבוד שיהיה לעניים כל צרכם לכל ימי הפסח, והארגונים המחלקים את הכספים לעניים צריכים לבדוק לפי גודל עניותו של העני וכן לפי גודל משפחתו, וכיום המנהג לעשות סל מוצרי יסוד. והטוב ביותר לתת לעני תלושים שיוכל לקנות מה שבאמת הוא זקוק לו, כפי שעושים בארגון הידרות (כך משמעות המשנה ברורה סימן תכ"ט סק"ד שצריך לתת לעני את צרכו בשלימות).

האם ניתן לתת מעות קמחא דפסחא מכספי מעשר? יכול לתת ממעות מעשר. (הגרש"ז אויערבך (מעדני שלמה עמוד ב') הלכה של פסח (חלק א' עמ' ז)).

לפני הפסח נוהגים לעשות "מכירת חמץ" על ידי נתינת הפרטים לרב, והרב מוכר את החמץ לגוי. מהי מכירת חמץ, והאם זה מועיל?

מן התורה צריך לבער את כל החמץ הנמצא בבית קודם הפסח, ואסור לאחסן חמץ כלל בפסח, ומי שמשעה חמץ בפסח עובר על איסור "בל יראה ובל ימצא" ולכן משנים קדמוניות נהגו ישראל לבער את כל החמץ מן הבתים כדי שלא לעבור על איסור זה. אמנם פעמים שאדם מתעסק עם חמץ במשך כל השנה וקונה ומוכר, או שמייצר שיכר שעורים וכדומה, ולא היה שייך לבער את כל החמץ קודם לפסח, ולכן מובא בהלכה (שולחן ערוך אורח חיים סימן תמ"ח) שמותר למכור את החמץ לגוי קודם הזמן שנאסר, אף שדעתו לשוב ולקנות מן הגוי את החמץ אחר הפסח. והנה מלפנים היה כל אחד מוכר חמצו בעצמו לגוי, אך רבו המכשולות מפני ריבוי הדינים והפרטים בדיני הקניינים ואופן המכירה וכדו', לכן כיום נוהגים לעשות

מה המקור למנהג "קמחא דפסחא" ומה טעם המצווה?

המנהג שנותנים לעניים "קמחא דפסחא" לפני חג הפסח מופיע בגמרא ירושלמי (בבא בתרא פרק א' הלכה ד') ופסק כן הרמ"א (סימן תכ"ט) והלכה, שמנהג לקנות חטים לחלקן לעניים לצורך הפסח. והטעם שתיקנו דווקא בפסח לתת מעות קמחא דפסחא ולא בשאר רגלים כתב בשער הציון (שם סעיף קטן י') שני טעמים:

א. משום שפסח הוא זמן חירות, ויושבין מסובין, וכל אחד בביתו בשמחה ואין זה כבוד לה' שהעניים אז יהיו רעבים וצמאים. לכן נותנים לו את צרכו לכל ימי הפסח כדי שיוכל לספר יציאת מצרים בשמחה.

ב. טעם נוסף משום שאסור לאכול חמץ, ומצה אינה מצויה לקנות, ואם לא יתנו לו אפשרות להתכונן לפסח יישאר ברעב ועלול לבוא לידי קלקול.

מה המעלה במצווה זו של "קמחא דפסחא"?

במדרש (תנא דבי אליהו רבה פרק כ"ג) מובא "לא נגאלו אבותינו ממצרים עד שכרתו ברית ביניהם לגמול חסד איש לרעהו, וכמו שנאמר 'נחית בחסדך עם זו גאלת'. וכיוון שזו היתה סיבת הגאולה ממצרים לכן נוהגים לתת מידי שנה בשנה מעות לעניים שגם סיבת הגאולה של לעתיד לבא תלויה במצוות החסד כמו שממשיך שם המדרש "וכן לעתיד לבא כמו שנאמר שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להיגלות".

ועיין בספר אור המועד (להגרא"א זאדה עמ' תקפ"ח) שכתב שהנותן מעות קמחא דפסחא ברווח זו סגולה נפלאה לפרנסה על פי המבואר בגמרא ראש השנה (טז ע"א), שבפסח נידונים על התבואה שהיא סמל הפרנסה וכשאנו מחלקים קמחא דפסחא לעניים,

מלון לאונרדו ירושלים

המקובל הרב יצחק בצרי
הרב אבנר קוואס

שבת הגדול

דרשת שבת הגדול והכנה לליל הסדר

פרשת מצורע-שבת הגדול
שישי-שבת | י"א-י"ב ניסן · 19-20.4

הבטיחו מקומכם | 073-222-12-70

מלון בית האלה

הרב חיים זאיד
הרב מרדכי חזיזה

שלושה חגים יש לנו במשך ימות השנה, והם כנגד שלושת האבות. וכנגד י"ב שבטים רצה הקב"ה להנחיל לעם ישראל עוד י"ב ימים טובים בימי ראש החודש, אך מחמת חטא העגל ניטל יום טוב זה מן האנשים, ונשאר אצל הנשים, כי הן לא השתתפו בחטא העגל (טור). לכן, נהגו הנשים מנהג טוב שלא לעשות מלאכה בראש חודש (שו"ע). וכתב המקובל רבנו יוסף חיים זיע"א, בספרו "בן איש חי", שלעתיד לבוא, כשכבר יתקון חטא העגל, תחזור עטרה ליושנה, ונזכה שיהיו כל ראשי חודשים מועדים גמורים וגדולים כשלושה רגלים.

מעלת יום ראש חודש גדולה היא, עד שחכמינו ז"ל בתלמוד קראו לו "מועד". מחמת מעלת היום זוכה האדם לתוספת הארה של נשמה יתירה (תיקוני זוהר ע"פ ביאור הבנייה). וביום זה שובתת אש הגיהינום (זוהר תרומה). ומצווה להרבות בסעודת ראש חודש (שו"ע), ויש הנוהגים להדליק נר בליל ראש חודש (החיד"א; בן איש חי).

מה מיוחד ביום ראש חודש?

מדוע ראש חודש הוא יום טוב לנשים, ומהי סגולתם של ימי ניסן דווקא?

סגולתם של ימי ניסן

חודש ניסן הוא ראש וראשון לחודשי השנה, וכפי שנקרא השבת בספר התורה השני, "פרשת החודש": "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְכֶם רֵאשׁ חֹדְשִׁים, רֵאשׁוֹן הוּא לְכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה". זהו החודש שמזלם של ישראל חזק (אור החיים). בכל ימות חודש זה לא אומרים תחנון, וכתב השל"ה שבכל יום יום מימי חודש ניסן - יש בו כקדושת ראש חודש. ומכונה גם בשם "חודש האביב", כי בו מתחילה תקופת האביב. "אביב" - אב י"ב, שהוא אב וראשון ל-י"ב חודשי השנה, וממנו נמשכת כל הנהגת המזלות (רבנו בחיי; ספר דגל מחנה אפרים). ומפני מעלת ימי החודש, מבאר אור החיים הקדוש, על אף שסיימו את מלאכת המשכן כבר בכ"ה בכסלו, המתין הקב"ה לחנוכת המשכן דווקא לחודש ניסן, מפני שהוא החודש המשובת, המוכן לטובה לעם ישראל. ואמרו חכמינו ז"ל: בניסן נגאלו - בניסן עתידים להיגאל. ושם החודש "ניסן" מורה על שבו נעשו הרבה ניסים לישראל (מדרש לקח טוב). וביוצרות לפרשת החודש (כמנהג כמה קהילות אשכנז) יסד רבי אלעזר הקליר את הפיוט "הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר יְשׁוּעוֹת בּוֹ מִקִּיפוֹת".

עליה אל בתי הקברות

הזוהר הקדוש מגלה, כי בימי ניסן נשמות הנפטרים באות אל מקום הקבורה, ומפני כך מנהג לעלות בערב ראש חודש ניסן אל הקברים, וזאת מלבד מה שלימדנו האריז"ל, שכל ערב ראש חודש הוא זמן המסוגל להשתטח על קברי הצדיקים. ויאמר השכבה על הנפטר, ויבקש מן הנפטר שיעמוד בתפילה לפני הקב"ה על בני משפחתו ועל כלל ישראל, וידליק נרות לעילוי נשמתו, ובעת ההדלקה יזכיר את שם הנפטר בפיו. ויתן צדקה, כי הדבר מועיל הרבה לנשמת הנפטר.

מתוך ספר "שיח יצחק", לרכישת ספרי הרב יצחק בצרי, היכנסו להידברות שופס או חייגו: 073-222-1250

אתה באמת מקשיב?

עד כמה אנחנו קשובים ומאפשרים להם להיות מובנים? עד כמה אנחנו ברורים מולם?

לפני כמה זמן התבקשתי לדבר באיזה יום עיון למנהלי מוסדות. ביקשתי מהם לעשות תרגיל קצת לא שגרת: להתחלק לקבוצות של חמישה, ושכל אחד ידבר במשך דקה ויסביר לחברי קבוצתו, מה לדעתו הוא הגורם העיקרי לנשירה של בני נוער. המנהלים התחלקו לקבוצות, ואחרי כמה דקות כולם סיימו, אחרי שכל אחד הסביר את דעתו החכמה והמקצועית.

בשלב הזה, חילקתי לכל אחד 4 ניירות. ביקשתי מהם לכתוב בראש כל דף את השם של חברי קבוצתו (בכל דף שם אחד), ואז ביקשתי שיכתבו בכל דף, את ההסבר שכל אחד אמר בדקה שלו. רק סייגתי ואמרתי שבשלב הזה אסור לדבר, אלא צריך פשוט לכתוב מהזיכרון, מה כל אחד אמר.

בשלב הבא, ביקשתי מהם לתת לכל חבר קבוצה את הדף שלו. כל אחד קיבל את הדפים שלו מחברי קבוצתו, וקרא איך חבריו הבינו אותו. לכאורה לא אמורות להיות כאן הפתעות, כולם היו דוברים רהוטים וברורים. ובכל זאת, מה רבה היתה ההפתעה שלהם, כשגילו עד כמה דבריהם לא הובנו, וכל אחד בקבוצה העמיס על דבריו דברים שונים, ולפעמים אפילו הפוכים...

כמו שאתם מבינים, מטרת התרגיל לא היתה באמת לחקור את שורשי הנשירה. מטרת התרגיל האמיתית היתה להדגים **עד כמה אנחנו לא באמת מקשיבים**. כל אחד בטוח שהוא שומע נהדר, כל אחד משוכנע שהוא מסביר את עצמו נפלא, והנה כולם קיבלו הוכחה ניצחת לפער הזה שיש בתקשורת, בין איך שאנחנו מתבטאים לבין איך שבאמת מבינים אותנו.

כשאדם מקשיב, הוא אינו לוח חלק. יש הרבה רעשי רקע של ידיעות קודמות. כמו כן, הרבה מחשבות זרות רצות במוח במקביל, והתוצאה היא שיש פער כזה, ואנחנו לא שמים לב לדברים מסוימים, ולפעמים משלימים מהדמיון שלנו דברים אחרים.

בזוגיות זו ידיעה מהותית (והרבה יועצים זוגיים באמת מדריכים כל צד לחזור על דברי הצד השני, כדי לוודא שהבנו נכון). אבל זה לא הנושא כאן. גם בחינוך זו ידיעה מהותית. עד כמה אנחנו באמת שומעים את ילדינו? עד כמה אנחנו קשובים ומאפשרים להם להיות מובנים? עד כמה אנחנו ברורים מולם?

בעוד שאנו נוטים להיות סלחנים לילד קטן שלא יודע לבטא את עצמו, או לא הבין מה ביקשנו ממנו, ממתבגרים אנו מצפים לתפקוד יעיל. לפעמים קשה לנו לשקלל את העובדה שהם עסוקים כל כך במיליון דברים אחרים (כמו לדוגמה: לא להיות מובכים בקרב חבריהם, ועוד ענייני בלבול וזהות). לכן לא כדאי להניח שדברינו הובנו, כדאי לשאול ולברר. לא כדאי להניח שהבנו הכל. קצת ענווה, מותר לשאול ולוודא.

כדי להעביי מסרים, עדיף להשתמש בצורה עקיפה. פחות ויכוחים ושכנועיים. זה לא מועיל. יותר אוירה חמה, אוהבת ומקבלת. זה מעביר מסר של אמן וכבוד, שמצליח להשפיע הרבה יותר מהטפות ושיחות מוסר, כי זה מה שמאפשר להם לפרש בצורה טובה וחיובית את דברינו.

תחזוק של קשר חם עם הילדים שלנו אינו אמצעי, אלא הוא עצמו מטרה! מטרה לא פשוטה, אבל הכרחית, וביחד עם ענווה אמיתית והרבה הקשבה, זו כנראה ההשתדלות הנדרשת כדי שהילדים יגדלו בריאים בנפשם, ויעשו בחירות טובות וערכיות.

ברכישת 2 ק"ג מצות ומעלה הגדה של פסח עם פירוש של הרה"ג זמיר כהן מתנה!

קופסאות מוכנות עם חלוקה לכיתות

קמח מלא / קמח כוסמין אורגני

2 ק"ג / 1 ק"ג / 550 גרם / 3 מצות

משלוח מהיר עד הבית **מהרו להזמין אל תחמיצו!**

073-222-1250
חפשו הידברות שופס G

תרבות התלונות, והאמת שמאחוריה

אפילו מתנות קטנות מאוד מגדילות את איכות החיים שלנו לאין שיעור. לצורך ההדגמה, נסו לקשור את אגודליכם ליום אחד, ובדקו כיצד אתם מסתדרים בלעדיהם, או נסו שלא להשתמש במשך יום שלם בציפורני ידיכם - תגלו שמדובר במשימה קשה עד מאוד. אך מי מאיתנו חשב להודות על אגודל או על ציפורן?

אלוקים ברא טוב גם בתוך לבם של בני האדם: אהבה להורים, אהבה לבני זוג, אהבה לילדים, אהבה לחברים, אהבה לעם, אהבה לחיים. קיבלנו בלבנו אמפתיה ויכולת לרחם ולעזור. עולם חסד יבנה! בכולנו קיים הרצון הפנימי לטוב, לשלום ולאווה, המלמד אותנו על תכליתנו הטובה. ועל כל אלה הקב"ה נתן לנו - עם ישראל - תורה, להדריכנו בדרך הטוב, ולהובילנו לעולם שכולו טוב.

כיצד נתחבר למציאות האמיתית?

לשם כך עלינו להתרגל להתלונן פחות, ולעשות לעצמנו מנהג קבוע להודות בכל יום לקב"ה על המתנות הרבות שנותן לנו, על השלווה והנוחות שיש בחיינו, על הבריאות, על בני משפחתנו וחברינו, ומעל הכול, על הזכות להתגדל בתורה ובמצוות. מתוך ההודיה נזכה לאהבת המציאות ואהבת עצמנו, והכי חשוב, לאהבת האלוקים.

בגופנו ניתן למנות איברים ופרטי איברים שמסבים לנו לא רק תועלת, אלא גם הנאה רבה: עיניים, אוזניים, אף, לשון, ידיים, רגליים, אצבעות ועוד. הדברים הללו טובים מאוד בעינינו, כי מי היה מוכן להחליף את ראיית עיניו או שמיעת אוזניו תמורת כסף? מי היה מוכן לוותר על ידיו, רגליו או אפילו על שיניו? הנה, לדוגמה, כמה נוח שיש לנו מיתרי קול, לשון ושפתיים, המאפשרים לנו לבטא בקלות את רצונותינו ומחשבותינו על ידי דיבור. בלעדיהם היינו אילמים. מתנות אלו שוות הון רב - יותר מכל מה שאדם אחר יוכל אי פעם להעניק לנו.

אנו מתלוננים לרוב, ושומעים אנשים רבים מתלוננים סביבנו, כי אנו מורגלים לתרבות שדוחפת אותנו להישגיות וחומריות מקסימליים, לא טבעיים, עם ציפיות מעצמנו ומן החיים שלא יודעות שובע. כך, לדוגמה, התרבות המערבית תולה את האישור העצמי שלנו בקריירה מצליחה, בצבירת הון, בפרסום, במכונת נוצצת. ערכו של אדם נמדד בשכר החודשי שלו, או בכמות ה"לייקים" שהוא מקבל, במקום במי שהוא באמת. בגלל תרבות מטעה זו, רבים אינם יודעים לאהוב ולהעריך את הטוב שבהם, וכמו מראה שמחזירה להם את השתקפותם,

מתקשים להעריך ולאהוב את כל הטוב שיש בעולם. זו עובדה שהעולם הוא ברובו טוב גלוי: רוב האנשים אינם חולים, אינם רעבים לחם ואינם חיים ברחוב, אלא זוכים ליהנות משפע רב במציאות. אנו נהנים ממראות הטבע, טעמים וריחות, מוזיקה, אהבה, חברויות, חוכמה, צחוק ועוד, עד שאי אפשר למנות את כולם. בין אם אנו שמים לב לכך או לא, קיבלנו הרבה מאוד מתנות שמעידות על רצונו הטוב של אלוהים.

הרב ישעיה וינד

כוחות הביטחון

צבא", "תצילו אותנו", ועוד עשרות בסגנון הזה. רעדתי כולי מרוב פחד, ומצד שני הודיתי לה' שהציל אותי ממוות לחיים.

השבת שמרה עלי והצילה אותי!

הרש"ר הירש מסביר של"ט המלאכות נאסרו בשבת משום שהן כולן מלאכות היוצרות משהו חדש בעולם. לדוגמה, מלאכת זורע, אדם זורע גרעין באדמה, והוא מצמיח עץ חדש מלא פירות. בכך הוא מבטא את כוחו ואת שליטתו על הטבע ועל הבריאה. כך גם בשאר המלאכות. אבל בשבת איננו עוסקים במלאכות אלה. בכך אנו מצהירים שאין לנו שום כוח ושליטה, העולם אינו שלנו, הוא שייך להקב"ה, גם העולם הטבעי והכוחות האצורים בו שלו הם, "לה' הארץ ומלואה".

הרגשת הביטחון בקב"ה, שמתחזקת בשבת, משרה עלינו שלוה עמוקה, ולכן אמרו חז"ל שבשבת צריך האדם להיות בהרגשה "כאילו כל מלאכתך עשויה". שחרור מכל הדאגות המריצות אותנו במשך השבוע, תרפיה ומנוחה מוחלטת, כי ממילא כל חיי מתנהלים בהשגחה מלאה מהקב"ה, אם כן, מה לי לדאוג? הסיפורים הבולטים במתקפה הפראית שנפתחה עלינו בשמחת תורה, הם הניסים שהתרחשו בזכות השבת. השבת - סמל האמונה והביטחון, ידעה לתת ביטחון לרבים גם בזמן שכוחות הביטחון נכשלו, והצילה יהודים רבים ממוות.

כי אשמרה שבת, א-ל ישמרני

"מה קרה לך?
רק שבת אחת,
ה' ישמר עליך
גם במסיבה"

בבוקר השבת שמעתי כמו כולם את האזעקות. רצנו לממ"ד, כפי שהתרגלנו מזה שנים, אך הפעם זה היה שונה. בומים חזקים נשמעו מקרוב ממש. הצצתי מהחלון, ולחרדתי ראיתי מחבלים יורים לכל עבר. תוך כמה דקות ראיתי אותם נכנסים לבניין שלנו, ומהר מאוד כבר שמעתי צעקות בערבית בתוך הבניין ויריות קרובות מאוד. לא עזבתי את ספר התהילים לרגע, שפכתי לתוכי דמעות רוחחות. המחבלים הגיעו עד לקומה השנייה, ואז משום מה התייאשו והשתרו שקט, שקט מתות. שעות ארוכות שהיתי בממ"ד.

במוצאי שבת פתחתי את הטלפון, ואז התגלתה הטרדיה הגדולה. עשרות הודעות מהחברות שלי במסיבה ברעים: "הצילו, מחבלים", "תשלחו לכאן

נולדתי בבית חילוני בעיר שדרות. כך גם חייתי את חיי, כחילונית למהדרין. לפני כשנה התעורר בי הרצון להתחיל לשמור שבת. הרצון התחזק מאוד, עד שהחלטתי ללכת על זה. התחלתי לשמור שבת ראשונה, התארגנתי מראש עם כל מה שצריך - אך באמצע השבת נשברתי ולא יכולתי להמשיך יותר. ניסיתי שוב כמה פעמים, והתייאשתי.

לקראת יום כיפור האחרון החלטתי שזהו הגיע הזמן. הפעם זה יהיה "על אמת", אני מתחילה לשמור שבת, ויהי מה!

השבת התחילה בטוב. ישבתי על הספה וקראתי עלון הידברות ועוד ספרים מחזקים, אך בשבת בצהרם פתאום נכנס לי רצון חזק מאוד לפתוח את הטלפון. הרגשתי כמעט חייבת, אבל ממש נלחמתי מול הרצון הזה.

אמרתי לעצמי: עוד כמה שעות וזהו. אכן, הצלחתי בכוחות על-אנושיים להתגבר, ושמרתי את השבת עד צאתה. הרגשתי סיפוק אדיר מילאה אותי, הצלחתי לעמוד במשימה!

שבוע לאחר מכן התקשרו אלי חברות: יש מסיבה מיוחדת, אנחנו נוסעות, בואי גם את. שאלתי אותן, מתי תתקיים המסיבה? בשבת הבאה, חג שמחת תורה, הן ענו לי. אמרתי להן שאני שומרת שבת, ולא אוכל להצטרף. התחיל מסע לחצים חזק: "מה קרה לך? רק שבת אחת, ה' ישמר עליך גם במסיבה", ועוד משפטים מסוג זה.

אך אני בשלי לא היה קל, אבל הדפתי את כל הלחצים, ונשארתי בבית לשמור שבת.

מחנים לסיפור האישי שלכם במייל: ashgacha@htv.co.il
או בהודעה קולית במלפון: 079-6998844

הפעם אנחנו צריכים אקסטרה התיישות כדי שנוכל להגיד 'כן' לכל מבקש הידברות לא תגיד 'לא' למשפחה רעבה!

התקשרו עכשיו <<

073-222-1212

וקבלו ערכת ליל הסדר מהודרת

חושך

אלפי משפחות רעבות, מאות שהפכו מנותנים לנזקקים, יתומים, אלמנות ומשפחות חד הוריות

מחכים שנדליק להם את האור לחג!

"שלחתי את הילד לבית ספר הקרוב ביותר לבית", אמרה האם, ולא הבינה את הבעיה

ארגון "דרך המלך", יחד עם ארגוני קירוב נוספים, לקחו על עצמם פרויקט ייחודי: להנגיש את החינוך התורני למשפחות מסורתיות. "עומדת להיות מהפיכה", הם בטוחים

ואפילו לא לדחות את השיחה למוצאי שבת. "סיפור אחר, שריגש אותי אישית, הגיע מבחור ישיבה שלומד כיום באחת הישיבות החשובות ביותר. הוא סיפר שכשלמד בכיתה ו', בבית ספר ממלכתי, הוא עבר במקרה על יד בית כנסת, שם היה רשם של בית ספר תורני. משום מה הוא החליט לפנות אליו, העביר לו פרטים ויותר לא היה אתו בקשה. אבל אצל אותו בחור נדלק איזה ניצוץ. הוא עבר ללמוד באותו בית ספר, ומשם המשיך לעולם הישיבות, שם הוא מצליח מאוד בדרכו ועושה חייל. 'הרשם אפילו לא יודע מי אני', סיפר הבחור באחד השידורים שעשינו לעידוד הפרויקט. 'אבל כל מצווה שאני עושה וכל

דף של גמרא, הם בזכותו".

ואיך התוצאות? לכמה שמות הגעתם?

"הגענו למשפחות רבות מאוד, ביותר מ-70 ערים ברחבי הארץ", מספר הרב דוד בסיפוק רב, "היה אפילו מקרה שבו דווקא הסבתא התקשרה והתחננה שנבקש מבתה להעביר את בניה לחינוך תורני. כשפנינו אל הבת התברר שהיא פשוט רשמה למקום הקרוב ביותר לביתה, ואפילו לא שמה לב שזהו מוסד ממלכתי ולא תורני".

הרב דוד מדגיש כי בשלב זה, השמות כולם כבר מטופלים על ידי נציגי "לב לאחים", שמנסים לעשות הכל כדי להתאים לכל ילד את המוסד החינוכי שמתאים לו, לקראת שנת הלימודים הבאה.

"חשוב לי להדגיש שפרויקט הרישום לא פונה מלכתחילה להורים שמתנגדים לדת או שמעוניינים דווקא להעניק לילדם חינוך שאינו דתי", מבהיר הרב דוד, "אנו פונים למסורתיים, אלו ששולחים את ילדיהם לבתי ספר שאינם דתיים כי הם רוצים לימודי ליב"ה ברמה גבוהה, או שמעדיפים בית ספר קרוב לבית. אנחנו מנגישים להם את הבשורה של בתי ספר ברמת לימודים שאינה פחותה משלהם, ולעתים קרובות גבוהה הרבה יותר, עם התאמה מלכתחילה לציבור מתחזק ושימת לב מיוחדת לדרך ארץ וללא כל אלימות. אז נכון שאולי לפעמים קל יותר לשלוח את הילד לבית ספר קרוב לבית, אך האם זהו השיקול היחיד? כשההורים מבינים זאת, הם בדרך כלל לא מתנגדים".

הרב דוד מוסיף כי ניתן להמשיך ולמסור פרטים במוקד שהוקם, בין הורים שמעוניינים לשמוע פרטים מבלי להתחייב בכלל, רק כדי להתעניין ולשמוע על מה שיש להציע באזורם, ובין חברים או משפחה שרוצים למסור שמות של המכרים שלהם. אפשר אפילו בצורה אנונימית.

ליצירת קשר עם המוקד: *3322 שלוחה 1,

או 0723400A@gmail.com

/// מיכל אריאלי ///

א יך אפשר להסביר את העובדה שילדים רבים מאוד, שעד לשנה האחרונה למדו בחינוך שאינו דתי, יתחילו את לימודיהם כבר בשנה הקרובה בבתי ספר תורניים? מסתבר שמאחורי הפעילות המרגשת הזו עומדת יוזמה יוצאת דופן הנעשית בשיתוף פעולה של "לב לאחים" עם ארגון "דרך המלך".

"היוזמה התחילה להתהוות עם פרוץ המלחמה", מספר הרב אברהם דוד, מנהל "דרך המלך", "באותם ימים התקיים כינוס

בביתו של הראשון לציון רבי יצחק יוסף,

שבו השתתפו מועצת חכמי התורה וכן הרב זמיר כהן ורובנים נוספים. גם אני נטלתי בו חלק. בכינוס שוחח אתנו הרב יצחק יוסף, וציין כי הוא רואה שבשל המלחמה, הלבבות בציבור הישראלי פתוחים יותר מן הרגיל. הוא גם אמר לנו את המשפט הבא: 'במלחמת יום כיפור הייתה התערוררות עצומה, ואני מרגיש אותה גם כעת. כולם רוצים להתחזק, אך את הדבר החשוב ביותר לפעמים שוכחים'. וכאן הוא עצר הכל ושוחח אתנו על החשיבות שבשליחת ילדים למוסדות חינוך תורניים, מה שלפעמים לא נעשה, מתוך חוסר ידע או חוסר מחשבה של ההורים".

פרויקט במחשבה תחילה

לפני שנעבור לתאר את היוזמה המיוחדת שנולדה באותו כינוס, זה המקום לספר מעט על ארגון "דרך המלך", שהוקם לפני כמה וכמה שנים. "מטרת הארגון היא להפיץ שיעורי תורה וחדשות נקיות, בדרכה של מועצת חכמי התורה ובראשות מרן הרב עובדיה יוסף ומרן ראש הישיבה חכם כהן", מסביר הרב דוד, "בדיוק כפי שהידברות הוקמה בהכוונתו של מרן ראש הישיבה חכם שלום כהן, כך גם הארגון שלנו. את המסרים והשיעורים שלנו אנו מעבירים במגוון פלטפורמות, כמו קו טלפון, מיילים ודרכים נוספות".

ואיך אתם קשורים לנושא רישום הילדים למוסדות תורניים?

"אנחנו לא קשורים לנושא בדרך כלל, אבל כיוון שיש לנו קהל של מאזינים רבים, רובם אברכים, החלטנו לפנות אליהם ולבקש מכל מי שמכיר לפחות משפחה אחת ששולחת את ילדיה לחינוך שאינו דתי, שייצור אתנו קשר וימסור לנו את פרטיה. בשלב הבא העברנו את אלפי השמות שהגיעו אלינו לארגון 'לב לאחים' והם כבר דאגו ליצור קשר עם אותן משפחות, שרבות מהן אכן התערוררו והחליטו

להעביר את ילדיהן למוסדות תורניים. מובן שהפרויקט דרש, הן מהארגון שלנו והן מארגון 'לב לאחים', מאמץ רב, ואף הקמת מוקד טלפוני משותף. הקדשנו לכך את מירב המאמצים וכוח האדם, כדי לא לוותר אפילו על משפחה אחת. יש גם ארגונים נוספים חשובים שנטלו חלק בפרויקט, כמו ארגון

היה אפילו מקרה שבו דווקא הסבתא התקשרה והתחננה שנבקש מבתה להעביר את בניה לחינוך תורני. כשפנינו אל הבת התברר שהיא פשוט רשמה למקום הקרוב ביותר לביתה

הידברות, קו ההלכה הספרדי והמרכזי למורשת מרן". לעבודה על הפרויקט נלוו גם ברכותיהם החמות של גדולי ישראל וחברי מועצת חכמי התורה הספרדים, ובראשם הראשון לציון הרב יצחק יוסף, וראש הישיבה הרב משה צדקה, שסמכו ידיהם על כך, ברכו ועודדו. גם הרב זמיר כהן שליט"א נרתם בכל דרך לחיזוק הפרויקט והעשייה, כשהוא מציין שהוא רואה בכך שליחות גדולה לאין שיעור. "אחד מהסיפורים המרגשים ששמענו מגדולי ישראל נגע למרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל", מספר הרב דוד. "סיפרו לנו על כך שבזקנותו הוא הלך עם הרב צבי סימן טוב זצ"ל לבילוי שבת, בגשם זלעפות, במשך חצי שעה, כדי לשכנע את אחת האימהות שחששה לשלוח את בנה למוסד תורני. הרב עובדיה היה אדם מבוגר, הוא גם לא יכול היה להשתמש במטרייה בשל השבת, אבל הוא לא הסכים לוותר על ההזדמנות,

דררים אחרונים! הבטיחו מקומכם עמנו <<

073-222-1-270

שבת פרשת אחרי מות | חמישי-שבת | כ"ד-כ"ו ביטן | 2-4.5

מזח פרטי למלון | טרסת שמש גדולה | משחקי לילדים

דווקא בזמן הזה ממלאים את הנפש שבת רוחנית מלאת תוכן ערכי מזוקק עבורכם מזמנים להצטרף אלינו ולחזור הביתה חזקים משהייתם

אילת

מלון אסטרל פאלמה

אין צייר כאלוקינו

עליתי לארץ כסטודנטית, לא יודעת מילה אחת בעברית. קשיי ההסתגלות היו לא פשוטים בעליל, ספר שלם אני יכולה לכתוב רק על זה. אבל בעיקר היתה לי קשה הבדידות. עליתי בגפי, משאירה משפחה מאחור. משפחה קטנה, אמנם, אבל זה הגרעין שממנו צמחתי. הגעתי, יש לומר, כאתאיסטית לכל דבר. גדלנו על מצע סובייטי - שאלוקים הוא מחוץ לתחום, ודאי שלא דת, כך שרק כאן בארץ נפגשתי לראשונה עם העולם היהודי במלא תפארתו. זה לא היה פשוט, כי כאן מה ששמעתי היה עד כמה שומרי מצוות הם לא הזן הנכון למדינה, ולא כדאי להתקרב אליהם. הייתי תמימה, לא הכרתי, כאמור, כלום, ולכן גם קניתי את מה שמכרו לי. הייתי אנטי לכל מה שהריח דת.

כאשר התחלתי ללמוד בארץ באוניברסיטה, דווקא שם, התחלתי לשמע לראשונה על יהדות מזוית אחרת. תא של סטודנטים הכיר לי מפגשים שבועיים של לימוד מעמיק, שעד מהרה התרחבו לעוד ימים בנקודות שונות. הייתי מוקסמת. התחלתי להבין שיש לי שורשים אחרים, אמיתיים. זו היתה ההתחלה, ההכרה, ההבנה שיש משהו מעבר. באחד הקורסים באוניברסיטה הכרתי את בעלי לעתיד. במקרה נפגשנו, כי התחום שהוא למד והתחום שלי היו שונים לחלוטין - אני בהנדסה, והוא בכלל אומן שלומד אומנות וציור. אבל במסגרת קורסי הבחירה שכל סטודנט צריך לבחור, נפגשנו. בעלי הגיע מבית מאוד אנטי. הוא בכלל לא היה מוכן לשמע על שמירת מצוות, אבל אני הייתי חדורת מטרה. רציתי ללמוד מעבר, להבין הכל, כי החינוך שקיבלתי הוא כזה שאם הולכים עם משהו - הולכים עד הסוף. עדיין, זה לא מנע מאיתנו לקבל החלטה על חתונה. אבל אז הגיעו הקשיים מהבית - המשפחה שלי והמשפחה שלו.

כאן אספר דבר נוסף: בעלי נולד חירש. כאשר פגשתי אותו, אפילו לא שמתי לב לכך, ולא כי לא רואים עליו. רואים וגם שומעים, הדיבור שלו לא ברור כל כך ואי אפשר שלא להבחין בכך, אבל לי זה לא הפריע. ראיתי את הנשמה, את האדם שבו, ואת זה רציתי. הורי נבהלו, בעיקר פחדו מהגנטיקה. הוריו של בעלי חששו מאוד גם ממוצאי, וגם... מכך שאני מתחזקת ועלולה לסחוף אותו איתי.

והם צדקו. כי אחרי, גם הוא הגיע, תחילה בהיסוס ואחר כך בגאון. חזרנו בתשובה יחד. זה לא היה פשוט בכלל, כי נשארנו לבד. לגמרי. המשפחה של

בני זוג חווים קשיים משפחתיים וכלכליים, בין השאר בגלל המוגבלות של האב. בר המצווה משנה הכל - לא רק אצלם

מכירה אותו וזה לא חדש לי, אבל הוא הפיק בתקופה הזו יצירות עוצרות נשימה, וכשניגשנו לסגור עם אולם בשכונה, מה שהוא בדק היה כמה ציורים אפשר להכניס בחלל שם, על הקירות. חשבתי שאני עומדת להשתגע. ניסיתי להניא אותו, כי מי שבר מצווה תמונות? אבל ראיתי שאין עם מי לדבר, אז זרמתי איתו, רגילה לגחמות של אומנים.

הרבה משפחה לא היתה לנו כדי להזמין, ולכן חיפשנו בנרות את מי כן אפשר... הזמנתי את כל הצוות בעבודה, כולל הבוס שלי. האולם היה נראה כמו בר מצווה בתוך גלריה. הכל היה מכוסה בתמונות שונות, עם אפקטים מיוחדים. אף

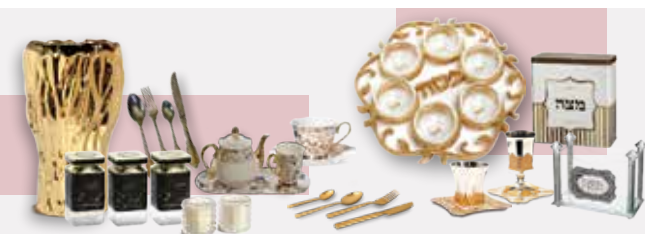
על פי שזה היה מוזר - זה היה יפה מאוד. בתוך קהל המוזמנים קלטתי את הבוס שלי יחד עם הבן שלו. הופתעתי, כי לא חשבתי שיבוא, ועוד יביא את הבן שלו... מדי פעם ניגשתי למחיצה לבדוק מה קורה, ואני רואה אותו הולך הלך ושוב סביב הקירות, מביט בתמונות, ואילו את הבן שלו עומד, נפעם, מתבונן במעגלי הרוקדים. בסוף בר המצווה עדיין ראיתי אותו. הוא לא הלך, ולא היה נראה שהוא מתכוון לעשות זאת. הוא עמד שם עם כמה חבר'ה בלבוש מהודר, שדיברו ביניהם. התפלאתי מאוד. לא הבנתי מי האנשים האלה. חיכיתי לסוף האירוע כדי לברר עם בעלי מה קרה כאן.

סוף האירוע. כולם עזבו, חוץ ממנו ומהחבר'ה של הבוס. ואז הבנתי מה היה. הוא הגיע לבר

בעלי הודיעה לו שאם הוא ממשיך עם הדברים האלה - אין להם קשר אליו. והם עמדו בזה. זו היתה טריקה חזקה, שעד היום נותרה כך - דלת סגורה. עכשיו שנינו היינו לבד. בלי משפחה, בלי גב תומך, גם כלכלית, כי התחלנו מאפס. בעוד אני מצאתי עבודה די בקלות, בעלי - לא. הוא בקושי הצליח למכור ציורים, וגם המעט שהצליח לא כיסה כמעט כלום.

קיבלנו מהמדינה דירה עקב הנכות שלו, וכאן גידלנו שבעה ילדים, משפחה ברוכה לכל דבר. הדירה היתה קטנה וצפופה, אבל לא היה לי איך לחלום בכלל לקבל דירה גדולה יותר. לפנינו היו יותר ממאתיים משפחות עם גורל כמו שלנו, שחיכו והמתינו לזכות בדירה גדולה, כך שהסיכויים היו אפסיים. יתרה מכך, כמו להכעיס, הציעו לנו ממשרד השיכון לקנות את הדירה במחיר מוזל מאוד. לא נתתי תשובה, לא רציתי לסגור את הדלת עדיין, כך שחוץ מלהתפלל ולבקש על זה - לא היה לי מה לעשות מעבר. כאשר הורי הגיעו לארץ, הם נחרדו לראות את תנאי החיים שלי, אבל לא היה להם הרבה מה להציע. הם בעיקר דיברו על כמה סיכון לקחתי על עצמי כשהתחנתי עם אמן, ועוד בעל מוגבלות. מבחינתם, אם הוא לא ולנטין סרוב (אמן רוסי-יהודי מפורסם) - אז הכל שטות גדולה. הבנתי את התסכול שלהם ואת חוסר האונים. הגם שלא הסכמתי איתם במאום, היה לי קשה. גם גב מהמשפחה לא היה. בעלי עשה כל שביכולתו כדי להשתכר ממה שכן אפשר. הרבה אופציות נחסמו ממנו בגלל המוגבלות, וגם כשהתאפשר לו להתקבל לעבודה - זה לא צלח. ריחמתי עליו, וניסינו להסתדר עם מה שיש.

ואז הגיעה בר המצווה של הבן שלנו. הכנות רבות נלוו לכך, בעיקר אצל בעלי. הוא הסתגר בחדרו וצייר וצייר בלי הפסקה, ציורים יפהפיים, מיוחדים. אהבתי אותם מאוד. כשהוא מתרגש - הוא מצייר, אני כבר

**מארחים? מתארחים?
השנה כבני מלכים**

יריד מוצרים ענק בהידברות שופס

**מחירים
מיוחדים!**
לחברות ארגונים
וועדי עובדים

למה דווקא העם היהודי?

המשך מעמוד 4 <<

מתי היה הרגע הנכון?

ה' בחר באברהם אבינו, בעקבות מסירותו לבורא עולם, להיות לאב האומה הקדושה, שבה יהיו נשמות הקודש אשר יפעלו להחזיר את העולם לתיקונו על ידי קיום התורה והמצוות. ובהמשך בחר הקב"ה ביצחק אבינו וביעקב אבינו, אשר גם הם מסרו את נפשם למען ה', ונשמותיהם כבר היו מהנשמות השייכות לשורש נשמות הקדושה, להבדיל מישמעאל ועשיו, אשר שייכים לנשמות הטומאה.

רבי יהודה לייב אשלג, המכונה "בעל הסולם" על שם פירושו על ספר הזוהר, מגלה לנו במאמרו "מתן תורה" כי היה ניתן להעניק את התורה רק בזמן שיהיה שיעור של אומה שלמה, כפי שהיה בעת יציאת מצרים, כאשר היו כוללת (השאר היו חלק מאותה נשמה כוללת). הסיבה שלא היה ניתן לתת את התורה לפני התהוות שיעור אומה שלמה, וודאי שלא בזמן האבות הקדושים, שהיו יחידים, היא משום שהם לא הוכשרו לעסוק במצוות של בין אדם לחברו ו"ואהבת לרעך כמוך", שהן, יחד עם המצוות שבין אדם למקום, מובילות לתכלית הבריאה של דקות בה'. עוד מסבירים המקובלים כי רוב ניצוצות נשמות הקדושה (= נשמות בני ישראל) נשבו בקליפות טומאת מצרים, שם הטומאה שלטה ביתר שאת משאר מקומות העולם ולכן ניצוצי הקדושה נשבו דווקא שם, והיה צריך להוציאם ולהביאם אל הקדושה. לכן הודיע הקב"ה לאברהם כאשר בחר להוציא דווקא ממנו זרע קודש, כי זרעו יאלץ לרדת לגלות במצרים. רק לאחר שהגיעו למ"ט שערי טומאה ורוקנו את כל ניצוצי הקדושה ממצרים, יכלו להיגאל. וזאת בנוסף לתיקונים וייסורים שהנשמות היו צריכות לעבור בזמן גלות מצרים, כדי לתקן חטאי עבר מגלגוליהם הקודמים בדור המבול ובדור הפלגה. לאחר המירוץ והזיכוכ של גלות מצרים, וכן לאחר הוצאת ניצוצות הקדושה מהטומאה, נשמות ישראל היו ראויות לקבל את התורה ואת התפקיד הנעלה של הובלת הבריאה אל תיקונה.

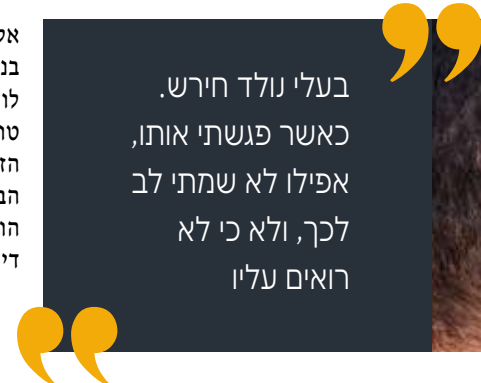
ובא, וברגע שהוא נכנס לאולם - הוא נשבה. מהכל. מהאווירה, מהריקודים, מהתזמורת... כן, אפילו עם מכשיר שמיעה ולא באופן טבעי, אבל בעיקר, הוא התרגש לראות את בעלי. הוא נצמד אליו במבט, ראה את השמחה, את החיוך, את הטבעיות, ורצה לחקור איך הוא עושה את זה ולמה. אז הוא התבונן בלי סוף, ובשלב מסוים גם רקד קצת, בפעם הראשונה מאז הפציעה שלו. אבא שלו היה המום. הוא לא ידע איך להכיל את מה שהוא רואה. הוא התקשר לכל מי שרק רצה לשמוע, שלח סרטונים, ואז, בעקבות אחד מהם, מישהו שאל אותו - מה זה הציורים האלה שם על הקיר? איפה האולם הזה? מסקרנות, הוא ניגש אליהם וסרק אותם אחד אחד במבטו. היה לו הרבה זמן, כי הוא לא התכוון לצאת ולקטוע את השמחה של הבן שלו. מבחינתו שייקח שבוע, העיקר שיש לו ילד שחזר לחייו. עכשיו הוא עצמו נשבה בקסם של הציורים. הוא הפיץ לחברים שלו, שוחרי אומנות, את התמונות, וזה התחיל לרוץ... כך שבסוף האירוע הגיעו כמה חברים שלו, וביקשו לראות מקרוב. ראיתי אותם מסתובבים בין התמונות, ממש תערוכה מבחינתם. והם, שמבינים דבר אחד או שניים באומנות, הבינו שיש כאן פוטנציאל. סופו של דבר - כל התמונות נמכרו.

יתירה מכך, הם שיווקו את בעלי, ודווקא בגלל המוגבלות, היה פן מיוחד בציורים, מה שהוליד הזמנות נוספות. עכשיו היתה לנו התחלה של כיוון איך לשלם את הבסיס לדירה... מאז האירוע, הבן של הבוס התחיל להגיע אלינו מספר פעמים בשבוע. נפשו נקשרה בנפש בעלי, שידע איך לדבר איתו ולהנעים לו את המציאות החדשה. הם נהיו חברים טובים, והילד הפך לבן בית אצלינו. בחגים הזמנו גם את הוריו. הבוס שלי, כשהגיע, לא הבין איך אנחנו חיים כך. מכאן הכל התגלגל. הוא הציע לבעלי הלוואה מכובדת ונוחה, וגם דירה חלופית באופן זמני. מתברר שיש לו דירה גדולה ויפה, שהוא קנה עבור הוריו שמגיעים לעיתים מחו"ל, וכרגע היא לא בשימוש, כך שנוכל לגור בה עד שנסיים את השיפוץ.

אז שיפצנו, ויש לנו דירה גדולה ויפה. ויש ילד שחזר לחייו ולראות את היופי בעולם. ולנו יש משפחה חדשה, שכיף כל כך להכיר אותה. ומעל הכל, יש ה', בורא העולם, הכל יכול, שעשה עבורנו את הכל, סידר עד משיכת המכחול האחרונה את העניינים, והראה לנו, שוב, עד כמה הוא גדול, ואיך הוא לא שוכח אף אחד... הוא צייר לנו את זה בפרוטרוט.

המצווה, והבן שלו קלט את בעלי, ובעיקר את המכשיר הקטן מאחורי האוזניים שלו. וכאן התגלה לי דבר מפעים. הבן שלו נפגע בתאונה. שמעתי על כך בעבודה, זה היה מדובר, ולא סוד בכלל שהוא נפצע קשה מאוד ובניסים גדולים השתקם, אבל לא היה ידוע מה העקבות שהתאונה הותירה בו. הדבר העיקרי היה יכולת השמיעה. הוא נעשה חירש כמעט לגמרי, אחוזים בודדים של שמיעה נותרו לו באוזן אחת בלבד, וכל זה לאחר הרבה

בעלי נולד חירש. כאשר פגשתי אותו, אפילו לא שמתי לב לכך, ולא כי לא רואים עליו

ניתוחים וטיפולים בחו"ל. הוא היה עגום מכך מאוד. הילד לא רצה לקום בבקרים, הסתגר בעצמו והפך לשביר כלי. כמה שניסו לעודד אותו ולהשמיע לו צלילים אחרים - הוא סירב, לא מוכן להתנחם. לבר המצווה הוא הסכים לבוא רק בגלל שזה היה אירוע חרדי, משהו שהוא לא כל כך מכיר ודי סיקרן אותו, מה עוד שהקהל לא אמור להכירו כלל, כך שאין לו סיבה להתבייש. הוא עשה טובה

הרב רפאל אוכין

חוגגים את פסח ביחד

★ ★ ★ ★

המקובל הרב יצחק בצרי | הרה"ג זמיר כהן
הרב אברהם יצחק עורך הסדר | הרב אברהם אטייג עורך הסדר

שבועי של פסח במלון בית האלה כ"כ"א בניסן | 28-29.4

הבטיחו מקומכם << 073-222-1-270

ליל הסדר במלון לאונרדו ירושלים י"ד - ט"ז בניסן | 22-24.4

ר' יעקב חמו
שמחה הלבבות

מופע מעבודות לחירות עם ר' שמשון מרץ

המדור בחסות

בר מים היברידי

שאלה בנועם

יהודית אלקלעי שואלת: האם מותר לקלוט צמות או לפרק צמות מהשיער בשבת?

פתרון החידה מעלון פרשת פקודי:

תשובה: אסור לחבוש כובע שיש לו שפה רחבה טפח (בין 10-18 ס"מ), אם שוליו קשים ביותר ואינם נכפפים, שהרי חשוב כאחל עראי. אך מגבשותיהם של בני התורה המסולאים בפז מותר לחבושן, הואיל ואין שפתן קשה כל כך, וגם אינן עשויות בעיקרון להגן מפני החמה או הגשמים, אלא לכבוד ולתפארת ולכיסוי הראש. וגם השפה עשויה בשיפוע. (נמרא (שבת קלח ע"ב) ובר"מ (פ"ב) מהלכות שבת הלכה ל"א), ש"ע (סימן ש"א סעיף מ') ופסקו האחרונים שם, שזהו דווקא בכובע מהודק שאינו נכפף, אבל אם הוא נכפף למטה מותר, וכן עיקר. וכן כתב המגן אברהם (סי' נ"א) בשם הג"מ, וראה במשנה ברורה (סימן ש"א ס"ק ק"ב), שצ"ע לטעמי הקולא, והוסף לצרף דברי האליה רבה, שכתב שטעם העולם הוא משום שסומכים גם על שיטת רש"י וסיעתו, דסבירא להו שאין בכובע אסור אוהל כלל. ע"ש.

הגרלה!

בין הפותרים נכונה

יורגל בקבוק תרמי דיגיטלי מבית אפיקים

תשובות יש לשלוח למייל: alon@afikim-water.co.il או 02-5807576

אפיקים טכנולוגיית מים מתקתם

להזמנת: 077-80-37-880 כשיש נועם 2, אין שאלות!

"מדבקות השבת" שעל כבישי ישראל

הרב אורי מנשה לא שיער שהמדבקות שידיפס יופצו בכל רחבי הארץ. עשור ליוזמה הייחודית

/// מיכל אריאלי ///

אלו שזוכים לשמור עליה. הרגשתי שבמקום לריב ולצעוק, עדיף לחשוב על משהו חיובי שיוכל לתת כוח לכולנו לשמור שבת."

כך החל להתגלגל רעיון הסטיקרים והמדבקות. "התחלתי עם כמות לא גדולה של מדבקות", הוא מציין, "לקחתי אותן לכל מקום וחילקתי לכל מי שהתעניין. גם עליתי לשידורים ברדיו וספרתי על היוזמה, וכך קרה שיותר ויותר אנשים שמעו עליה. באותם ימים גם הקמתי את ארגון 'מאירים את השבת', שמעודד שמירת שבת במגוון דרכים נוספות, וכך הפעילות הלכה וגדלה."

את הרעיון להתאים את המדבקה למשאלות הוא קיבל אחרי תקופה ארוכה שבה הצמידו אותה רק לרכבים פרטיים. "מישהו סיפר לי על כך שיש נהגי משאית שממש מקדשים שם שמיים כשמקפידים שלא לבצע שום עבודה בשבת, והוא המליץ לי להכין מדבקות ייעודיות עבורם. כך אכן עשינו, הבאנו בעל מקצוע דרך בית דפוס מיוחד, והוא ייצר לנו מדבקות ענק שמתאימות לכל המשאלות הגדולות. הן נוסעות בחוצות הארץ והכיתוב נראה למרחקים."

"לחזק את השבת"

הרב מנשה גדל במשפחה שאינה שומרת מצוות. "כילד לא ידעתי מה זה שמירת שבת, וגם לא הקפדנו על שמירת החגים או מצוות אחרות", הוא מציין. "באותם ימים הדבר היחיד

שעניין אותי היה כדורגל, אבל ככל שחלפו השנים התחלתי לבקר בשיעורי תורה שנמסרו במתנ"ס השכונתי, ומשיעור לשיעור הרגשתי שהלב שלי מתקרב ונמשך אל הדת. בשלב הבא עברתי ללמוד בישיבה במשך חמש שנים, שלאחריהן התחתנתי וזכיתי להקים בית כשר ולהביא לעולם שבעה ילדים. "תמיד הייתה לי שאיפה להגדיל את כבוד השם בעולם, ולעזור לאנשים רחוקים להתקרב", הוא מציין, "כבר שנים שאני עוסק לשם כך בפעילות עם בני נוער ובארגון הרצאות וконסים שונים, פתחתי גם כולל בו לומדים 18 אברכים, ובעיקר אני משקיע את זמני בשבתות, כשאני מארגן סעודה שלישית לעשרות בחורים מהאזור, וגם מארח את חלקם בביתי לסעודות השבת האחרות. אני מרגיש שזה עבורי זכות וגם חובה - לקרב את עם ישראל."

הרצון לחזק את נושא שמירת השבת בכל רחבי הארץ צץ אצלו לפני קצת יותר מעשר שנים. "באותם ימים התרבו מאוד חילולי השבת בארץ, וגם הועלה שוב ושוב לדיון נושא התחבורה הציבורית בשבת. באופן אישי הדבר הכאיב לי מאוד. מהיכרותי עם אנשים רבים שלא שמרו שבת, ידעתי שלעתים קרובות זה לא מגיע מתוך רצון להתריס או לכפור, אלא מחוסר ידע כפשוטו. אנשים לא מודעים לקדושתה של השבת, מעולם לא היה מי שסיפר להם על הייחודיות שלה, ועל הזכות הגדולה של

התקרבות סוחפת

לדבריו של הרב מנשה, מאז שפרצה המלחמה הוא חש בהתעוררות עצומה בעם ישראל. "מספר הפניות שמגיעות אלי לצורך קבלת הסטיקרים גדל לאין ערוך", הוא מציין, "אנשים שפונים אלי לא מסתפקים בבקשה לקבלת המדבקה, אלא לעתים קרובות גם מבקשים להתעניין יותר, לשמוע איך שומרים את השבת ומה מוטל עליהם לעשות. יש כאלו שבאים אלי הביתה ואני נדהם לראות אנשים שנראים רחוקים מאוד משמירת מצוות. חלקם מספרים לי שהם מעולם לא שמרו שבת, אבל כעת רוצים להתחיל בכך, ומרגישים שהצמדת המדבקה לרכב תסייע להם, כי תמריץ אותם לעשות זאת."

"לפעמים אני עומד נפעם מהסיפורים שמושמעים באוזני - אנשים שמחליטים לעשות זאת כדי להגן על החיילים שלנו בצבא, כאלו שקיבלו על עצמם שמירת שבת בעקבות כך שהם עצמם ניצלו מהסבת, וכן אנשים שפשוט מרגישים התעוררות חזקה בעקבות כל המצב. אני נמצא כאן בשביל כולם, וכשאני בעצמי נוסע בכבישי הארץ ונתקל ברכבים עם המדבקה שלנו, אני מבין עד כמה שהיוזמה הזו תופסת תאוצה. זוהי תחושת הסיפוק הגדולה ביותר שיכולה להיות."

נצפה לאחרונה

ש.ס. כותב: אני לומד עם הרב גרוסמן כל יום, והיום הראה לנו את הסיפור שריגש אותו מאוד בהיכרות. צילמתי, והרב ביקש לשלוח כדי לפרסם.

גם אתם חלק מסיירת מזכי הרבים של עלון הידיבות? שלחו את הסיפור והתמונה שלכם אל ONEG.SHABAT@HTV.CO.IL ליוני הרבים ולהפצה בעצמכם חייגו 073-2221388, והברכה בדרך אליכם!

שאלה

בירך שהחיינו על תפוח גראנד האם יכול לברך על תפוח אנה שהחיינו?

תשובה

אין לברך על התפוח אנה, אפי' ששונה בטעמו ובמראהו, בכל אופן נחשב עדיין למין אחד וכיון שבירך על מין אחד אינו יכול לברך על המין השני, והוא הדין למי שבירך על ענבים ירוקים שאינו יכול לברך על ענבים אדומים. חזון עובדיה (ברכות עמ' תמ"ו) אור לציון (חלק ב' פרק י"ד אות מ"ו).

פינת ההלכה בחסות יוסף מנחם משכנתאות

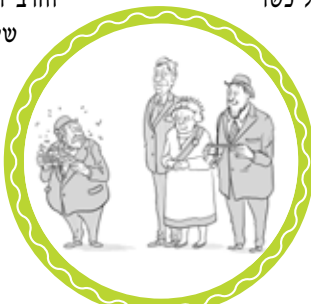
יעוץ משכנתאות עם יוסף מנחם בעל 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

איפה הצלחת שלך?

פרשת שמיני מתארת בהרחבה את נושא הכשרות: מה אוכלים, ומה לא אוכלים?

הוא ניגש לרב והעיר לו שהוא "עושה בושות". אבל אחד הנוכחים באירוע דווקא לא חשב שזה מביך, אלא מסקרן. הנסיך צ'ארלס, בנה של מלכת אנגליה (היום הוא כבר המלך בעצמו), הסתכל על בני הזוג ורצה לדעת למה הם מתנהגים כך. הוא ניגש אליהם, והרב והרבנית החלו לספר לו על המזון שיהודים נוהגים לאכול ועל כללי הכשרות. "זה מעניין מאוד", אמר הנסיך, "אני רוצה שאמא שלי תשמע על כך", והוא הוסיף וקרא גם לאמו, מלכת אנגליה, להצטרף לשיחה.

השיחה הנעימה הזו בין משפחת המלוכה לבין הרב והרבנית לא מצאה חן בעיני אותו יהודי שזנף ברב. הוא לא התאפק, ופשוט נדחף לתוך השיחה. "גם אני יהודי!", מיהר להכריז. מלכת אנגליה הסתכלה עליו, ואמרה: "באמת? גם אתה יהודי? אז איפה הצלחת שלך?"

נקודה למחשבה: הסיפור הזה עוסק בכשרות, אבל גם בתחומים אחרים. לפעמים אנחנו מתביישים בערכים שלנו, ומנסים להסתיר אותם. לפעמים הלחץ החברתי משיפע עלינו, ולא נעים לנו להיות שונים מהסביבה. מה יכול לתת לנו אומץ לעמוד על העקרונות שלנו? מה תהיה התשובה שלנו כשישאלו אותנו איפה הצלחת שלנו?

הרב והרבנית התיישבו סביב אחד השולחנות העגולים ואכלו בשמחה את המזון הכשר, אבל אז קרה משהו מוזר: כשסיימו לאכול את המנה הראשונה, כל המוזמנים נעמדו והחליפו מקומות. האיש שישב ליד הרב הסביר לו: "בארמון רוצים שכולם יוכלו להכיר את כולם, לכן הסועדים מחליפים מקומות במהלך הערב".

סט הכלים היחיד באולם שהיה כשר, הוא זה שנמצא מולם. האם הם יעברו מקום יחד עם הכלים? ובכן, כן. הם עברו למקום החדש, כשידיהם עמוסות סכינים, מזלגות וצלחות.

לערב החגיגי הזומן גם יהודי שהשתדל תמיד להסתיר כמה שיותר את שורשיו.

לרכישת הספר "לגדול" של סיון רהב מאיר, הכנסו להידברות שופס או חייגו: 073-222-1250

טריווייה

איזה קיסר רומאי היה ידידו הטוב של נשיא ישראל?

- א נירון
- ב אנטונינוס
- ג יוליוס
- ד אדריאנוס

בן כמה היה רבי עקיבא בהריגתו?

- א 120
- ב 110
- ג 130
- ד 80

באיזה ראש חודש לא אומרים הלל?

- א טבת
- ב אב
- ג תשרי
- ד תמוז

על פי המדרש, מי היו המרגלים ששלח יהושע ליריחו?

- א אלעזר ואיתמר חפני ופנחס
- ב אלדד ומידד חלב ופינחס

פתרון החידות מפרשת ויקרא:
א. אל תדוק בו אבן, א. מלפפון, א. 60, א. שבת

פתרונות יש לשלוח אל trivia@htv.co.il
כולל כותבתכם ומספר הטל. בין הפותרים יוגרל הספר "אורו של רש"י הקדוש" מתנת הידברות שופס

הזוכה מעלון פרשת תרומה: שיאל מימון

גם אני אוהב את עולם הילדים

הראל טולמסוב מראש העין: "אני אוהב לצפות ב"הובי הרובוט" של "פני מלך", ואני לומד בעזרתו את ספר המצוות לרמב"ם, כי אני אוהב להיות צדיק ולקיים מצוות".

רוצים לזכות במנוי לשנה בעולם הילדים ולהופיע בעלון השבת כמו הראל? שלחו למייל kids@htv.co.il תמונה כתבו לנו מה אתם אוהבים באתר עולם הילדים, ואולי תזכו

עולם הילדים מיינדז למשפחות מתחזקות ולבעלי תשובה.

תשמעו מהו

נסיתם לנגן ולרקד יחד?

איך נגיע עם צלילי הסנטור עד לבית המקדש?

ולקרב יהודים לה' יתברך, לכן פשיהידי היה מגיע לבית המקדש עם הקרבן, הלויים בבית המקדש היו מנגנים לו נגון מיוחד, שיפתח את לבו ויקרב אותו לקב"ה. צלילי הסנטור עשירים וקולומיים, ואני מציע לכם לעצם את העיניים, להאזין לצלילים ולדמין שאתם מגיעים לבית המקדש השלישי ומאזינים לנגינתם הקדושה של הלויים. אתם מוזמנים להמשיך אתי גם בשבוע הבא במסע שכלול נגונים. שבת שלום!

מעובד לפי סדרת "תשמעו מהו" עם ניר קילינסקי, מתוך אתר עולם הילדים של הידברות

שבת שלום, ילדים. בשבוע שעבר הכרתי לכם את הקלי העתיק והקסום: סנטור. היום אספר לכם איך נהגו לנגן פעם על הסנטור. ראיתם נגן המנגן על סנטור? ודאי שמתם לב שהוא מנגן בשיבה. בעבר, הנגנים קשרו לגופם את הסנטור ברצועות, והלכו עם קלי הנגינה תוך כדי שהם מנגנים בו, ואפילו רקדו.

אתם יודעים, ילדים, בשמים יש שני היכלות: ישנו היכל הנגון, וממש קרוב אליו נמצא היכל התשובה. המנגינה יכולה להחזיר אותנו בתשובה,

להזמנות 073-222-1250

חפשו הידברות שופס

אריזה חדשה

חכמה טאורף
החיוחד לילדים שלכם
דיסק און קיי - תוכניות לילדים

20% הנחה

USB מעוצב המכיל פרקים לצפייה מתוכניות הילדים המושקעות והחינוכיות של הידברות בנפח של 32 גיגה

חלב ומוצרי

האם מוצרי חלב באמת מחזקים את העצמות?

חלב מכיל הורמוני גדילה, ומאפשר לתינוקות יונקים לגדול בקצב מואץ בחודשים הראשונים של החיים. הורמון הגדילה, שנקרא הורמון אנבולי, לא מותאם לבוגרים, והוא יכול להאיץ גדילה של תאים בצורה לא נכונה. זה כמובן לא בריא. בני האדם הם היונקים היחידים שממשיכים לצרוך חלב גם בבגרותם.

אני לא חושבת שצריך לגמרי להפסיק לצרוך מהמגוון הרחב של מוצרי חלב שזמיני לנו בחברה המערבית המודרנית, אך חשוב שנדע שמוצרי חלב לא ממלאים תפקיד חיוני בתזונת האדם, וכדאי להמעיט בהם כמה שיותר.

הרבה אנשים אינם מסוגלים לעכל מוצרי חלב, בעיקר חלב ניגור, בשל אי סבילות ללקטוז - חסר באנזימי העיכול שהגוף צריך כדי לפרק את הלקטוז, שהוא הסוכר שבחלב.

הרבה ממוצרי החלב עמוסים בשומן רווי, שהוא כולסטרול. מוצרי חלב הם גורם משמעותי שמשפיע לדעה על אסתמה, איון הורמונאלי, ליחות ומגוון רחב של אלרגיות שגורמות לבעיות עור ואפילו לתנדודות במצב הרות.

בניגוד לדעה הרווחת, אכילת מוצרי חלב אינה מעלה את רמת הסידן ואינה מונעת אוסטאופורוזיס או שברים בעצמות. מחקרים רבים העלו שבמדינות שבהן צריכת החלב גבוהה - שכיחות השברים בעצמות היא גבוהה ביותר. לעומת זאת, במדינות שבהן צריכת החלב נמוכה, שיעורי התחלואה נמוכים.

עצמות בריאות זקוקות לסידן, מגנזיום, בורון ואבץ. עודף סידן ללא מינרלים האחרים עלול למעשה להגביר את האוסטאופורוזיס, לא להגיע למקומות הנכונים ואפילו לגרום להסתיידות.

דגנים מלאים, קטניות כמו שעועית לבנה, חומס, כרוב, תפוזים, סרדינים, שקדים, זרעי שומשום כולל טחינה, טופו ועלים ירוקים מכילים שפע של מגנזיום, אבץ ומינרלים נוספים שיספקו את כל הסידן שהגוף צריך, ללא התופעות השליליות של מוצרי החלב.

חלק מהאנשים קשה מאוד לוותר על מוצרי חלב. זה מזון שמעורר רגשות, לכן חשוב להבין שאפשר למצוא חלופות, והיום יש בשפע. להוריד כמויות ולצרוך מידי פעם מוצרים לא שמנים מאוד, וכמובן ללא תוספים של סוכר.

להזמנת חוגי בית בהשתתפות הגב' זוהרה שרביט (ללא עלות), חייגי 073-2221290

שלהם שברה את הקליפה של פרעה, והם נגאלו.

פסח בגימטרייה מאה שבעים, אומר הבני יששכר - וזה פעמיים "פה". ולמה פעמיים? כי אז הם פתחו את הפה ונגאלו, ומאז, בכל שנה בניסן חוזרת אותה הנהגה ניסית ונפלאה של דילוג. רק תפתחו את הפה! תזכרו שלפתחו את הפה - פה סח - זו תחילת הגאולה.

ועכשיו שאלה: אם פסח זה פה סח, למה לא כותבים פהסח? אומר הבני יששכר נפלא, שהאות ה' לא נעלמת, האות ה' היא השם יתברך, שנמצא בין שפתותיכם כשאתם מבקשים.

על המילים בתהילים "אם תשכבון בין שפתיים", אומר הזוהר כי השכינה נקראת אם (אמא), והוא משבח את האיש המתפלל, ואומר: אשרי הוא מי שמשכיב את האם העליונה בין שפתותיו... אשרי הפה שבתפילה עושה משכב לשכינה... וזה בדיוק פהסח - ה' לא נעלמת, ה' זה השם יתברך בין השפתיים שלך כשאת צועקת ומתפללת.

לפעמים משמים נגזר משהו, ניסיון ארוך, קושי מתמשך לא עלינו. תזכרי שלניסן יש כוח לעבור מעל זה, לדלג בקפיצה לנקודת הישועה. רק תפתחי את הפה ותצעקי להשם. והשנה, אחותי, השנה נעשה זאת בכל הכוח, נצעק לגאולה שתבוא כבר!

אנחנו נצעק - והשם ידלג לנו בקפיצה גדולה מעל הגלות הזו, ונצא מהמצרים הזו. זה תלוי בנו, וזה הסוד של ניסן.

מתוך ההגדה החדשה לפסח של הרבנית חגית שירה.

ניתן להזמין את הרבנית חגית שירה ורבניות נוספות לחוגי בית בכל רחבי הארץ. ללא תשלום 073-222-1290

בואי נדלג לגאולה

אנחנו נצעק - והשם ידלג לנו בקפיצה גדולה מעל הגלות הזו

פסח, לשון פסח - דילג. מה זה לדלג? לדלג זה להתקדם בקפיצות. כותב הבני יששכר נפלא, כי המילה ניסן בריבוע זה ארבע מאות. מה זה ניסן בריבוע? ניסן בריבוע זה לחבר את האותיות של המילה ניסן כך: נ. ני. ניס. ניסן.

לפי הקבלה, כאשר מחשבים מילה בת ארבע אותיות בריבוע, הכוונה בצורה הזו, לתוצאה יש משמעות. ואכן, ניסן בריבוע, הכוונה נ ועוד ני ועוד ניס ועוד ניסן - שווה בגימטרייה ארבע מאות. ומה זה אומר?

עם ישראל היו אמורים להיות משועבדים ארבע מאות שנה במצרים, ובפועל מה היה? הם היו משועבדים רק מאתיים ועשר שנים. למה? היה פה דילוג! הייתה פה קפיצה בזמן על מאה ותשעים שנה של שעבוד! כן, אחותי, לניסן יש כוח אדיר לדלג, לעבור מעל ולהשמיט גם מאה ותשעים שנה של שעבוד שנגזר. ומה היה מיוחד דווקא בניסן הוא של שנת המאתיים ועשר? **ותעל שוועתם.** מאתיים ועשר שנים לקח להם עד שהם פתחו את הפה וצעקו לקדוש ברוך הוא! תארי לך, גברים חזקים רואים את הילדים שלהם טובעים, והם שותקים... עובדים בפרך ושותקים... סובלים הכל בדומיה.

הם לא ידעו שהם יכולים לצעוק להשם!

ברגע שהם פתחו את הפה וצעקו להשם, הצעקה

פינת המומחית

איך בוחרים מטפל?

איך אדע באיזה מטפל לבחור מתוך כל המבחר?

בגיל הרך? בבני נוער? במבוגרים? אם מישהו היה אומר לי שהוא מתמחה בכל הקשיים ובכל הגילים, הייתי שוקלת שוב...

שנית, עדיף לבדוק המלצות של מטופלים על המטפלים.

והדבר החשוב ביותר שחובה לבדוק, הוא עד כמה יש כימיה ביני לבין המטפל? האם אני מרגיש בנוח איתו? האם המטפל אמפתי, כך שנוח לי לשתף אותו? בלי כימיה ותחושת ביטחון לא נוכל לשתף ולהשתחרר בטיפול.

מחקרים מוכיחים כי הגורם המנבא את הצלחת הטיפול הוא הברית הטיפולית בין המטפל למטופל.

להערכתך, הברית הטיפולית חשובה יותר להצלחת הטיפול מאשר גישת הטיפול. (יפה אפרוגן, MA, אשת חינוך ומטפלת CBT במחלקת "נפשי בשאלח")

אני מרגישה שאני צריכה ללכת לטיפול. אבל איך אדע לבחור מטפלת?

בעלי מקצועות טיפוליים צצים כפטריות אחר הגשם. איך אדע למי לפנות? פסיכיאטר? פסיכולוג? פסיכותרפיסט? איך בוחרים מטפל נכון?

כשבחרים מטפל צריך לבדוק כמה פרמטרים.

ראשית, כדאי לבדוק מהי ההכשרה הכללית של המטפל - האם הוא מוסמך לטיפול? מיד לאחר מכן יש לבדוק מהי ההכשרה הספציפית שלו. יש מטפלים שהוכשרו לטיפול בבעיות של חרדה, כפיטיות, דיכאון, הפרעות אכילה. האם הכשרתם תואמת את הקושי שאותו אני חווה? כך למשל,

אם יש הפרעת אכילה, צריך ללכת למישהו שיש לו הכשרה וניסיון בזה.

בנוסף, צריך לבדוק במי המטפל מוסמך לטיפול:

נותרו תאריכים פנויים אחרונים!

להזמנת הרבנית חגית שירה או הפרשת חלה, חייגי:

052-602-8914

ראשון לציון

רביעי | 20:00
ב' בניסן | 10.4

ב"כ ישועת ישראל
רח' פופל 20
שכ' גני אסתר

הרבנית חגית שירה בערב תפילה וישועה

לקירוב הגאולה ♥ הכי מרגש. הכי מעצים. הכי חזק

**המחוות
הקטנות האלה,
לא הגדולות, הן
אלה שהופכות
אותך לבן אדם**

הילדים, הלב מתרחב מכך. תחשבו מה הילדים חושבים... "הגננות והמורות שלנו נוסעות מעבר לים וקונות את הכרטיסים הכי יקרים (בכל זאת, רק אל על עובדת...) בשביל להעביר את הציורים שלנו! כמה אנו חשובים! כמה האהבה שלנו, המועברת דרך הציורים, תשמח חיילים אי שם בארץ הקודש...". המחוות הקטנות האלה, לא הגדולות, הן אלה שעושות אותך "מענטש". הן אלה שהופכות אותך לבן אדם מהותי, שמתייחס לעיקר בחיים, שמחפש איך

לעשות טוב לשני. זה הזכיר לי, כשהייתי צריכה להרצות ולחזק 1000 נשות מילואימניקים, ורציתי באמת לגעת בהן, העליתי לסטטוס שלי שאלה - מה הן הכי היו רוצות לשמוע? מה חסר להן עכשיו כדי להיות או לחשוב בשמחה? הן ענו תשובות מהותיות כל כך. היו שהרחיבו עם דוגמאות על ההתמודדות שלהן כיום, על הקשיים, על הצורך שלהן וכו', והיו שהרחיבו פחות, אבל בשורה התחתונה, כולן פה אחד ביקשו יחס, שיראו אותן, שיתייחסו, שיתחשבו - ולא רק בחודש הראשון, השני והשלישי... גם ברביעי. כמה כתבו לי: אפילו שיחת טלפון, הודעה, משהו מחברה טובה, מאחות, מבת דודה: "מה איתך?". שרק נדע שהן זוכרות אותנו... אמרנו "מענטש", נכון? לפקוח את העיניים מי נמצאת לידנו. זה מתבטא בדיוק במחוות הקטנות.

"הגעתי מלוס אנג'לס, השנייה מניו ג'רסי, השלישית מקליפורניה. טסנו עד לכאן רק כדי להעביר לכם את האהבה של הילדים היהודים בחו"ל - שתרגישו כמה הם אוהבים אתכם". יהיו שישאלו: מה הקטע? כולה ציורים של ילדים, מה אפשר לעשות עם זה? איזה תוכן ערכי העבירו להם? לפחות שיחלקו משהו שיהנו ממנו... משחק שווה, ספר מיוחד, אפילו יצירת מהודרת שנקשרה בארצות הברית. אבל למה להגיע מארה"ב עד לכאן רק בשביל ציורים?! וכאן חשוב לי לפתח נקודה קטנה ומהותית. בכל פעם שאנו שומעות או רואות משהו, חשוב שנקשיב למסר שנאמר בין השורות. לעניות דעתי, מיוחד ואצילי כל כך לעצור חיים שלמים רק כדי להעביר את האהבה לעם שלך, דרך ציורים של ילדים. אפילו אם רק נחשוב על החינוך של

זה התחיל כמקום התנדבות. להרגיש שאני מגיעה עם ילדי, כדי שיחוו את עם ישראל בתפארתו, בקשייו, ברגעיו המרוממים והזהורים פחות - שיפגשו נפש חזקה, ויגעו גם בנפש שברירית. איחוד הניגודים, הוא שיוצר את השלם, והיה חשוב לי שהם יפגשו את המקום הזה בנפש. וכך חשבתי שאנו מגיעים ותורמים את תרומתנו הדלה בבית הרואה.

מהר מאוד זה הפך ממקום התנדבות - למקום ממגנט, למקום שממנו אנו מקבלים כוחות והשראה. לפגוש נפש שחיה את הכלל יותר מהפרט - זה לפגוש עוצמה, לפגוש את השלם, שגדול יותר מסך כל חלקיו. כידוע, זה אחד המקומות הכי שוקקי חיים כרגע בארץ. אנשים כל הזמן נכנסים ויוצאים מהמחלקות, באים לשמח, לחלק ממתקים, משחקים, ספרים ומה לא. באחד הביקורים שלנו הגיעה משלחת מארה"ב. נשים יקרות, שכולן עובדות, לומדות ומגדלות משפחות ברוכות ילדים, שעצרו הכל באמצע החיים, טסו ונשארו יומיים בלבד בארץ הקודש, ורק עוברות מבית רפואה אחד למשנהו, ולא תאמינו מה הן מחלקות. יהיו כאלה שיצחקו, אבל אני דמעת מהתרגשות: ציורים של ילדים!

הן עוברות בין החיילים והחיילות ואומרות:

גלויה מקטנדו

נאנח דניאל. "היא בקושי מצליחה לישון בלילה". לפני שהוא יוצא, הוא מבקש להניח תפילין בפעם השנייה בחייו. הפעם הראשונה והאחרונה עד כה היתה בבר המצווה שלו. "זה בשביל עם ישראל!", הוא אומר לנו, "ובשביל החיילים", הוא מוסיף, ומתרגש כל כך. גם אנחנו מתרגשים ביחד איתו. דניאל הוא לא היהודי היחיד שמגיע אלינו כדי להתחבר או להתפלל או לדבר על המצב. מלבד הישראלים, שכבר שנים רבות מגיעים אלינו עם התרמיל הגדול שעל גבם, מגיעים אלינו כעת יהודים שלא היו נכנסים קודם לבית חב"ד. כאלה שהיו מנותקים מהיהדות. שבית חב"ד בקצה של העולם הוא לגמרי לא ברירת המחדל שלהם. אנחנו יכולים בהחלט לומר שאנחנו רואים את השינוי, את החיבור. אני בטוחה שאנחנו לא היחידים שמרגישים את זה. ברור לי שבעוד קהילות יהודיות ברחבי העולם ישנה התחושה הזו של אחדות שלא היתה קודם. החשיכה יורדת, ואני יושבת על הספה בסלון. הנרות עוד דולקים, ואני מביטה בהם. הפמוטים שביאטריס נתנה לדניאל פשוטים למראה. אין בהם שום דבר מתוחכם, אבל אני לא מפסיקה להביט בהם. הנרות מחממים לנו את הלב. נותנים לנו להרגיש את הערבות ההדדית של העם האהוב הזה שלנו. תודה לך, דניאל. תודה לך, ביאטריס. תודה לכל העם היהודי שאין מתוק ממנו. אנחנו אף פעם לא לבד. עם ישראל חי!

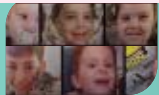

הוא מבקש להניח תפילין בפעם השנייה בחייו. "זה בשביל עם ישראל!", הוא אומר

שתחזור מהרי ההימלאיה", הוסיפה. היא עצמה הלכה להשתתף באירוע תמיכה שערכו יהודי ארה"ב למען ישראל. "זה כל כך לא מתאים לה", אמר לנו דניאל. "ביאטריס ואני מעולם לא השתייכנו לשום קהילה, מלבד הקהילה הטבעונית שיש באזור. היינו מחליפים מתכונים ומשוחחים על איכות הסביבה וכל מה שקשור לטבע". הם ידעו שיש בית כנסת לא כל כך רחוק מהם, אבל זה לא עניין אותם. את הילדים הם שלחו לבית ספר מקומי. עכשיו, ביאטריס זנחה את העיסוק שלה בטבעונית לטובת הסברה הישראלית. "היא אוספת חומרים על הטבח שהיה בישראל, ושולחת לכל מי שהיא רק מכירה",

בכלל לא ידעתי מה השם שלו. לא הספקתי לשאול. כל כך מהר הוא נכנס אל בית חב"ד. בידיים שלו היו זוג פמוטים. פמוט אחד בשביל החטופים, והפמוט השני לזכר כל מי שאיבדנו מאז שמחת תורה. הוא ביקש גפרורים ונרות. האצבעות שלו רעדו כשהוא הדליק את הנרות בסלון. אחר כך הוא ישב עם חזקי ואיתי לארוחת בוקר במסעדת "גלאטמנדו", סיפר שקוראים לו דניאל, ושהוא מקהילה כלשהיא בארצות הברית, אבל את המיקום המדויק פספסת. אמר לנו שהוא לא ממש הרגיש יהודי עד עכשיו. ברור לו שאם היה מגיע לטיול בנפאל לפני חצי שנה, הוא בכלל לא היה מחפש את המרכז היהודי. זה לא עניין אותו. אבל עכשיו הכל השתנה. עכשיו מלחמה.

המלחמה בישראל הזכירה לו ולאשתו ביאטריס שהם יהודים... ככה שבתוך התרמיל, ביחד עם שק השינה והמעיל המחמם, ארזה לו ביאטריס גם את הפמוטים שסבתא שלה נתנה לה פעם. אחר כך היא אמרה לו שכשינחת בקטמנדו הוא צריך ללכת ולחפש בית כנסת. "תדליק את הנרות ותשאיר את הפמוטים שם, עד

החטופים שלנו עדיין בשבי, החיילים שלנו עדיין בלחימה, והפצועים שלנו עדיין זקוקים לתפילה התפילות שלכן **מרעידות את השמיים!!**

רבנית תערוך הפרשת חלה מרגשת ועוצמתית ותתפלל יחד אתכן.

מתגייסות למען הצלחה עם ישראל!
להזמנת חוג בית ללא עלות: 073.222.1290

הפסח הזה הם חוזרים לרחייד!

עם ישראל אומר די לדמעות של יתומי ואלמנות המלחמה.
 אחרי חצי שנה של עצב, נעצור להם את הדמעות!

**אתם מאמצים את יתומי המלחמה,
 והידברות מארחת אותם לחגיגת פסח
 בלתי נשכחת במלון הכי יוקרתי בירושלים!**

עם הרב זמיר כהן שליט"א, מרצים, זמרים, הפעלות
 ואטרקציות בלי סוף - והמון אהבה שתרפא את הלב...

הצטרפו לחיבוק הגדול בעולם:

073-222-1212

לעילוי נשמה / פונגדה בן טורי / מריקה מרים לוי בת יעקב ושרה / יעל בת זלפה /
 עליזה בת שרה כהן / יוסף בן ויקטוריה / שילת לאה בת עליזה בן הרוש / נתנאל דורני בן
 שולמית / משה בן כמונה / נסים שלום בן מרים
רפואה שלמה וכל הישועות / חנה מאירה בת סעדה / משה ואריאלה מלכה בן
 חסיבה **בריאות פרנסה ונחת** / משה בן רחל ואלישבע בת מיכל

**העלון
 מוקדש**

להקדשת העלון
 חייגו 073-222-1388
 שלוחה 3